

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

זמני השבת	כניסה	יציאה
ירושלים	18:46	20:01
תל אביב	19:01	20:04
חיפה	18:53	20:05

זמני השבת

יט אייר תשע"ח
פרשת בהר

בס"ד

221

8

למה הדתיים מזדעזעים
רק מדתיים?

10

ויויאן ומוריס וואהל ז"ל
היו זוג מן המרשימים
שהכרתי מימי
הרב זקס

12

בין שריפה לשריפה
נשים הדסה סאסי

4

להיזרק על הצדיק
אהרן רזאל

30

מה זה אם לא פולחן
אישיות?
התוועדות עם הרב
דייטש

24

הרב חיים סבתו נפרד
בשיר מרבו, הרב חיים
ישעיהו הדרי זצ"ל

26

אתה יודע למה אתה
מרגיש צבוע?
חיזוקים בצל"ש

"אג'עוד גשעו, בע'ג'ר'!
נ'כ' לאוג'ר'ן ר'ק מ'קדוש' כ'דוק
ה'וא. מ'ה ש'אני י'ודע'ג'י'ה ש'אני
ל'א מ'הינ'ר' כ'דוק. י'ש ל'י א'ין
כ'שכ'ל, ו'מחש'בה ט'ובה ש'לא י'ש
מ'ח'ומה"

אלומה לב מראינת תלמידים של ימימה אביטל
עמוד 14

מחיר השוק (pre sale) אטרקטיבי

נשואים פלוס?

פרויקט 'חריש פלוס' זה המקום שלכם! קהילה דתית איכותית, דירה מקביל (עם ערבות בנקאית מלאה), מפרט יוקרתי, מחיר אטרקטיבי ומיקום מצויין. עם כל כך הרבה פלוסים בפרויקט אחד - זו הולכת להיות הבחירה האידיאלית עבורכם.

חריש פלוס
פרויקט אחד, שפע של יתרונות.

1-700-500-555

www.harish-plus.com

באמונה
בונים לכם קהילה

המיקום

במרכז עיר העתיד חריש
בלב שכונת הפרחים היוקרתית

חייתי בפחד מתמיד
מהכול.
המחשבות השתלטו עלי
מהרגע שקמתי.

ואז גיליתי
מקום של תקווה
של יכולת לשוב
למקום אמיתי

גיליתי את זו
שמשיבה לי את הנפש.
שובי נפשי.

ללמוד במקום, בו התזרחה משיבה לך את הנפש.

לפרטים, הרשמה ולקביעת ראיון
מוריה 052-6980522

machonmeshivatnefesh@gmail.com

משיבת נפש - הכשרה למכוונות רוחניות

המרכז הישראלי
רח קרן היסוד 22 ירושלים

במסלול **שובי נפשי** נלמד להבין ולהכיר את הנפש שלנו, לרפא אותה ולצמוח אל מקום בריא חזק ושמח והכול על פי התורה.
נכיר כלים להתמודדויות יום-יומיות, העצמה, זוגיות, חינוך וצמיחה מתוך תמיכה והכוונה מקצועית.

תוכנית דו-שנתית | ימי שני בערב | בירושלים

איזו תורה

תקבלי השנה?

ערב הכנה
למתן תורה

במדרשת אוריה
גבעת שאול

יום רביעי

ב' בסיון // 16.5

הרבנית עידית איצקוביץ'	18:00
הרבנית אפרת טוויל	19:15
הרב יהושע שפירא	20:00
הרב יהונתן נמדר	21:00

<< פרטים והרשמה באתר או בפייסבוק >>

מדרשת אוריה ומכללה ירושלים
מזמינות את ציבור הבנות והנשים

לימודגלים

מדרשת אוריה
גבעת שאול

יום ירושלים
יום ראשון
כ"ח אייר 13.5

רח' דובדבני 36 בית וגן, ירושלים

הרב קובי דביר	9:30
הרב מרומ' יעקב כץ	10:00
הרב ברוך סליי	10:30
הרבנית עידית איצקוביץ'	11:45
עלמנש סנבטה -	12:45
סיפור מסע הכיסופים לירושלים	

13:45 "ירושלים אורו של עולם"

הרב יהושע שפירא & יצחק מאיר וחברים
בהתוועדות לכבודה של ירושלים

הרשמה מראש חובה!
באתר המדרשה או בפייסבוק
לע"נ המורה והמחנכת ציפורה בת רבי משה

<< הכניסה חינם! >>

אהרן רזאן

חבורה סודית במירון

בסוף הגענו. איך ומה קרה תקצר היריעה מלספר. דרכים חלופיות ביער, ניגונים, התייעצויות, גוש בטון ארוך שחשב לעצמו שיחסום את השביל אך קיבל כמה דחיפות מאיזה ג'יפ והופ! יצאנו לכביש הראשי. החמה טרם שקעה וזכינו לשבות אצל הצדיק לפני ההילולא. השבת הייתה שבת, וההילולא - הילולא.

וכמעט שלא הגענו לשבת במירון. החלטנו ביום שישי, איך אומרים, "להיזקק על הצדיק".

האישה והילדים, שני אוהלים, ארבעה גלגלים ואחד אלוקינו... ר' שלמה אמר פעם: מה עושים כשלא יודעים מה לעשות? שואלים אדם חכם. וכשאין אדם חכם באזור יש פתרון אחר... שואלים טיפש, ועושים הפוך.

כולם כמובן אמרו לא לנסוע... "הדרכים חסומות. שוטרים. חניון רכבים בטבריה". והוסיפו בטון סמכותי: "השנה במיוחד הודיעו ברדיו שיש נהלים קפדניים".

ואם הצדיק מזמין אותך... ? !

ובכן, ידענו שנוסעים !

כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק.

עוד בירושלים, כשיצאתי מהסמטה לתוך רחוב אגריפס ההומה, הנה ר' מיכי יוספי בדרכו לשוק.

"תברך אותי שנגיע למירון" ביקשתי.

"אני מברך אותך שתגיע לאן שאתה צריך להגיע" ענה בנחת ועם החיוך המיוחד שלו. פחדתי שזה סימן שאכן אגיע לאן שאני צריך להגיע אבל לא למירון.

בסוף הגענו. איך ומה קרה תקצר היריעה מלספר. דרכים חלופיות ביער, ניגונים, התייעצויות גוש בטון ארוך שחשב לעצמו שיחסום את השביל אך קיבל כמה דחיפות מאיזה ג'יפ והופ! יצאנו לכביש הראשי.

החמה טרם שקעה וזכינו לשבות אצל הצדיק לפני ההילולא.

השבת הייתה שבת, וההילולא - הילולא.

אספר על חוויה אחת:

אחרי תפילת הנץ, כולם החלו מרקדים.

כל סוגי היהודים, מכל גוויי הקשת האפשריים.

וההרים מסביב רקדו כבני צאן. דמעתי. התרגשתי.

כל מי שהיה שם פתאום הבין שהוא קיבל הזמנה מהצדיק,

הזמנה לחבורה שמתאספת פעם בשנה פה במירון.

זו לא הזמנה בדואר.

ההזמנה נכנסת ללב, מתגנבת לה לאט ובשקט במשך השנה.

ובכלל לא ידעת שיש כזו חבורה, ולא ידעת שאתה חלק ממנה.

ומה משותף לכל הרוקדים?

כמובן שכולם אנשים עמלים בעבודת ה'. עולים יורדים, מאבדים ומוצאים

מי בתורה ומי בחסידות, בנגלה ובנסתר, אך מעל לכל פניהם אומרות:

אנחנו שואפים להתענג על ה' !

וכך מצאתי עצמי רוקד עם מאות הבאים.

החלנו שרים את הניגונים עם אותו קלרינט שמיימי שעל הבמה

התחלתי צועק. כמעט מזייף את שירתי בכוונה

איך להסביר: אם השירה של כל השנה היא כמו רכבת הנוסעת על מסלולה אז המנגינה בבוקר ההילולא מבקשת היא לרדת מהפסים, לפרוץ את הגבולות

צעקתי ושרתי אל תוך הבוקר שעלה.

לראשונה הבנתי מה אומר הלל הזקן: "אם אני כאן הכל כאן".

אם האני שלי נמצא ב"כאן ועכשיו" - רק כך מתגלה לפניי שהכל כאן.

אל תהיה שם. תהיה כאן.

פתאום תחוש איך שבורא העולם, שהוא הכל -

נמצא כאן.

פרקי אבות בדרך לשבועות

משה שילת

פרק ה | מטרה ולא אמצעי

"בן בג בג אומר: הפך בה והפך בה דכולא בה." (ה,כא)

בן בג בג היה גר צדק, ומרומז הדבר בשמו: בן בג בג בגימטריה ה' וה', והכוונה ל"בן אברהם ושרה שנתוסף אות ה"א בשמם" (וכן "בן הא הא" היה גר ואצלו הדבר מפורש יותר באות ה' עצמה). ויש אומרים שכן בג בג עצמו לא היה גר, אלא בן גר (ב"ג) וכן גיורת (ב"ג).

המפגש של גר צדק עם התורה הוא מפגש מטלטל. בן נוח מחויב בשבע מצוות ולימוד התורה שלו הוא פרקטי בלבד - ללמוד בשביל לדעת מה לעשות. לאחר שאדם רכש את הידע הרלוונטי אין טעם בלימוד נוסף - אין טעם באמצעי לאחר השגת המטרה.

רק לאחר גיורו גילה בן בג בג את החידוש העצום בלימוד התורה של עם ישראל, שאמנם גם בו יש צד מעשי אך עיקרו הוא עניין לעצמו. לימוד לשם לימוד, דבקות בחכמתו ורצונו של הקדוש ברוך הוא שהוא ושכלו אחד ו"אורייתא וקודשא בריך הוא כולא חד". דווקא גר הצדק שם לב במיוחד למעלה עצומה זו שכתורה ושמח בה: "הפוך בה והפוך בה דכולא בה", בה עצמה נמצא כל העניין, היא המטרה.

מצד אחד התורה היא ה"דיפתראות ופנקסאות" שאיתה ברא הקדוש ברוך הוא את העולם, ומצד שני התורה גם אחרי נתינתה וירידתה לעולם נשארה "חמודה גנוזה" והיא השעשועים של הקדוש ברוך הוא בעצמו שלמעלה מהעולם, "וְאֵלֶּיָּהּ אָצְלוּ אֱמוּנָה וְאֵלֶּיָּהּ שֶׁעֲשִׂים". הכל מגיע מהתורה והיא עצמה נשארת תמימה ושלמה. גם כשכל העולמות נבראים ממנה, היא לא הופכת למשהו פרקטי ויצרני, אלא נותרת בטהרתה העליונה. הביטוי של עניין זה אצלנו הוא בלימוד התורה "לשמה". אנחנו מנסים לפגוש את התורה כפי שהיא, שלמה ועליונה ולא כמקפצה לאיזושהי תכלית חוץ ממנה עצמה. כשאדם זוכה ללמוד לשמה, הוא לומד גם ללא הגבלות של זמן ומקום ולא לפי מידת החיוב שלו ואף לא לפי היכולות הטבעיות שלו...

מי שכח את עשרת הדיברות?

לפי זה נבין דבר תמוה בתחילת פרקנו, פרק ה'. המשנה מונה דברים רבים שהם במספר עשרה ומשום מה "שוכחת" רק את עשרת הדיברות, והדבר תמוה מאוד.

עשרה הוא ביטוי לשלמות, והשלמות מפרטת בעניינים החיוביים (יש גם כמה עניינים שליליים בהמשך וזה נושא אחר) הן בענייני העולם, ברוחניות של הגשמיות: במאמרות שבהם נברא העולם, בדורות הראשונים, בחיי אברהם אבינו ועוד, ואפילו בניסים שנעשו לאבותינו במצרים - אבל עדיין מדובר בניסים שנעשו בעולם הזה, ואפילו בניסים שנעשו בבית המקדש - הוא המקום של "ושכנתי בתוכם", המקום הגבוה והתכליתי של העולם אבל בתוך העולם. התורה, לעומת זאת, היא הקדוש ברוך הוא - "אורייתא וקודשא בריך הוא כולא חד", הקדוש ברוך הוא הוא למעלה מהעולם והתורה במהותה היא למעלה מהעולם ומובדלת ממנו. לכן היא לא מופיעה באותה רשימה.

שמים וארץ נושקים

ומעניין: בפרקנו במשנה ו' כן מופיעה נקודת המפגש של התורה עם העולם: בערב שבת בין השמשות, אז נבראו "הכתב והמכתב והלוחות", החלק הגשמי של התורה.

המהר"ל מפראג מסביר שערב שבת בין השמשות הוא זמן של חיבור הגשמי עם הרוחני, קודש וחול. הוא למעלה ממציאות העולם שמוגדר בזמן ומקום, ולכן נבראו בו אז דברים שהם אמנם בריאה בעולם הגשמי אבל מורגש בהם ה"למעלה מגדר גשמיות". לכן גם הכתב הגשמי שעל הלוחות היה ניסי כמו במ"ס וסמ"ך, וכמו "המכתב" שנקרא בשווה מארבעה כיוונים.

את התורה הזאת, שעשועי המלך בעצמותו, שנושקת לעולם הזה רק ברגעי הקודש של כניסת השבת, אנו זוכים ללמוד בעולם הזה! ולכן: הפוך בה והפוך בה דכולא בה!

[שיחות הרבי מליובאוויטש]

304,805 אותיות

5,845 פסוקים

245 עמודות

62 יריעות

זכייה אחת!

זו לא סת"ם זכייה זו קבלת התורה!

הזדרזו! ההגרלה על ספר התורה מתקרבת

שימו לב:

הזוכה בספר התורה - לפני שנתיים
משפחת צירקוס - קרית מסא

• הזכייה בספר התורה מזכה אותך בקיום 'מצוות עשה' של כתיבת ספר תורה • בהגרלה זו, אין מדובר על זכייה באותיות או בעמודים אלא בספר תורה שלם! • ספר התורה הינו רכושו האישי של הזוכה! רק אתה תחליט לאיזה בית כנסת יכנס ספר התורה לזכותך ולעילוי נשמת יקיריך • הזכייה בס"ת מזכה אותך גם במימון התהלוכה ובמודעות רחוב המבשרות על הכנסת ספר התורה לבית הכנסת שלך • ספר תורה אשכנזי או ספרדי לבחירת הזוכים

הזוכה בספר התורה - שנה שעברה
משפחת גוליאן - ירושלים

• הודעה תימסר מיידית לזוכה • שם הזוכה יתפרסם בתא קולי מס' 077-3136224 • עפ"י פסק הרבנים ניתן לתרום מכספי מעשר התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46

לא מוותרים על אף יהודי

ההגרלה תתקיים בעז"ה ביום חמישי, ג' סיוון, ערב חג השבועות תשע"ח (17.05.18)

להשתתפות בהגרלה על ס"ת חייגו עכשיו ליד לאחים:

1-800-620-640

אפשר להצטרף להגרלה גם באתר www.yadlachim.co.il

יד לאחים - לא מוותרים על אף יהודי

איך מייצרים חיפוי

אדם שלא נמצא בחיפוש פנימי כלל וכלל, יש מה לומר לו? איך להניע אותו?

GO

בשביל מה

אהרונ' ברנשטיין

עורך 'קרוב אליך'

זכורני באזכרה הראשונה לאמי, חלק בוכים, חלק צוחקים, חלק אטומים ואצל חלק עסקים כרגיל. פרצופיהם שונים, דעותיהם שונות, יש הכואבים בחיפוש, יש אפסטיים שסתם מקמטים את המצח. אין תגובה רגשית אחת נכונה ואין דרך ביטוי אחידה לרגש מסויים. לא כולם מחפשים את אותו הדבר ולא כולם מתנסחים באותה שפה. חלק מחפשים בלי המילה "חיפוש", וחלק לא מחפשים, אלא עובדים את ה' במעשים טובים, במילים טובות, בקיום מצוות ובתפילה. ממתי תריג מצוות ללא "חיפוש" הופכות לחיבורות וזקוקות לסעד ?

ישנם המחפשים הרועשים, כולם יודעים שהם מחפשים והם עצמם אינם יודעים שבסתר ליבם החליטו בכל מחיר לא למצוא. החיפוש הפך לתכלית כשלעצמה, לטעם המדומה של החיים. וישנם המחפשים השקטים, שאפילו אינם יודעים כי מחפשים הם. בסתר המדרגה הם מתקדמים ומשתנים, פועלים ומתקנים, ואינם כה מרוכזים בתדמית שלהם ובתיעוד שלה כך שאינם מתייגים את עצמם כ"מחפשים".

תן לקדוש ברוך הוא לנהל את עולמו, ולהבשיל כל אחד בדרכו שלו ובתזמונו שלו. האצת תהליכים הופכת אותם למלאכותיים או למעוותים, ודווקא לב שאינו מחפש להועיל, להתוות או לגעור, דווקא הוא נוגע בלב הזולת ומעורר אותו מתוכו.

ולפעמים, רק לפעמים, לעורר אחרים זה לברוך מעצמי.

כולם אוהבים אור

הרב יוסף אסיג

בית המדרש 'מעייני גנים', אדם

המשנה מכנה את האדם (לשיטת רב) "מבעה" שפירושו הוא מבקש. בהגדה של פסח אין בן שאינו שואל, אלא "שאינו יודע לשאול". ברגע שנקיים "את פתח לו", השאלות יפרצו ממנו. הנשמה בטבעה כוספת ומשתוקקת להידבק בה' כמו להבה ששואפת תמיד למעלה, אלא שפעמים אין הבקשה הפנימית גלויה והיא מומרת בחיפוש אחר הבלים ותאוות. דבר זה יוכל להיגרם מייאוש מלמצוא, מהרגשת שלימות מדומה, משקיעה בתאוות ויצרים שאוטמים את האדם מלחוש את הביקוש הנשמתי, או מחוסר שימת לב והקשבה לנשמה מחמת שטף החיים.

מובן מאליו שלכל סיבה לחוסר החיפוש, פתרון אחר התואם את אותה סיבה. ואלו הם על פי הסדר הנ"ל:

הדבר הראשון הוא לדבר, ללמוד ולהעמיק בעניין. "כי קרוב אליך הדבר מאוד בפך ובלבבך לעשותו". עצם הכיסופים והרצון אל הטוב הם יקרים מאוד בעיני ה' יתברך. וכיוון שלרצון ולהשתדל תמיד אפשר, אין מקום לייאוש וממילא מתחיל חיפוש.

בנוסף, רבי נחמן מלמד שעל ידי סיפורי צדיקים וקרבנות אדם מתחיל להרגיש את חסרונו ולחפש. וכן על ידי קרבה אל אנשים שמלאים בחיות דקדושה מתורה ומצוות שמבקשים וכוספים, מתעוררת הנשמה גם של המשוקע בתאוות וממילא מתחיל אף הוא לחפש. כולם אוהבים אור וכאשר רואים אותו ומרגישים בו, מתחילים להתעורר.

וגם כאשר שטף החיים גורם לנו לא לשים לב לחיפוש הנשמה, אנחנו יודעים בסתר לבנו את גודל הגעגוע והחיפוש שלה אל הטוב והשלמות של ה' יתברך. לכן יש להביא את האדם להשקטה ומנוחה משטף החיים, ואז מיד הנשמה תחל להתעורר.

וכיצד לעורר ולהניע אחרים? רק מתוך דאגה אמיתית ואהבה פנימית.

שיתוף מתוך אהבה כנה

הרב נעם שפירא

בית הספר לתורת הנפש

הקדמונים אמרו ש"כל חי מתנועע". התנועה היא ביטוי של חיים וסימן של חיים. חיפוש הוא תנועה נפשית פנימית, וכאשר אין חיפוש – אין תנועה ואין חיים.

לכן, אי אפשר לומר שיש דבר כזה "אדם שלא נמצא בחיפוש פנימי כלל". בתוכו, כל אחד מחפש, והשאלה היא רק תחת כמה שכבות של כיסויים טמון החיפוש הזה. מספר פחדים הם הגורמים בדרך כלל לחיפוש להיות חבוי ורחוק מהמודעות: פחד מהמקום שאליו יביא אותי החיפוש / חשש שעיסוק בחיפוש יפריע לזרימת החיים / יראה מפני איבוד היציבות בחיים ועוד.

לכן, התנאי הראשון ליציאה מהמצב התקוע של חוסר החיפוש (או ליתר דיוק: הניתוק מהחיפוש הפנימי) הוא הגעה להרגשה פנימית שהחיפוש אינו מאיים, שכניסה למצב של חיפוש לא תרחיק ממנוחת הנפש אלא רק תביא למנוחה אמיתית ולא מזויפת.

לאחר מימוש התנאי הזה, ניתן לגשת באומץ ובוזהירות לגילוי כיצד חוסר החיפוש מאיים על האפשרות לחיות. לזהות את הפחד שמכסה את החיפוש הפנימי כאויב ולא כאויב ומגן ("הכנעה").

הזיהוי הפנימי הנכון מאפשר להתנתק מהפחד החוסם, ולהתחבר דווקא לנקודה הרכה והחיה של החיפוש ולהזדהות איתה ("הבדלה").

אז, ניתן לתת לחיפוש ביטוי וללכת אחריו אל חיים של התקדמות והתפתחות ("המתקה").

איך עושים את זה בפועל ?

כאשר חבר, הורה או מחנך, חולק עם הזולת את העובדה שהוא עצמו מחפש, ואת החיות שהחיפוש הזה נותן לו, הוא פועל את שני השלבים הראשונים שהזכרנו: הוא מקנה את התחושה כי החיפוש אינו מאיים, אינו מזיק ואף מועיל, ויחד עם זאת הוא גם מעביר לזולת תחושה שמשוה חסר אצלו, שהמצב הנוכחי שלו "יבש", מנותק ונובע מפחדים מיותרים ומזיקים.

כאשר השיתוף הזה נעשה מתוך אהבה כנה, ומתוך התקשרות ורצון להועיל ולעזור, הוא מקנה באופן מדויק יותר את תחושת ההגנה והביטחון מפני הפחדים, וגם יש לו כוח גדול הרבה יותר – כ"דברים היוצאים מן הלב" – גם לחדרו אל לב השומע ולפעול את פעולתם.

לרגל שנת ה-50 לשחרור יהודה ושומרון, תנועת ההתיישבות 'אמנה' מציבה את היעד הבא: **מיליון מתיישבים ביו"ש! הצטרפו אלינו!**

מז

בית

צמוד

קפואי

מלפחתי

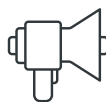
קינק

איך שלא תחברו, כרמי שילה

יש שחר אמנה

יישוב
דתי לאומי
בצמיחה

צמודי קרקע חד
משפחתיים אחרונים
ביהודה ושומרון

עשרות
זוגות צעירים
כבר רכשו

כרמי שילה

מחל מ - מדד 3/18 | כולל אגרת מבני ציבור

1,163,000 ₪

בנהאל

הראל: 052-5665993

50 ד' 15 ד' 30 ד' 55 ד'
יחסיים יחסיים יחסיים יחסיים
מרכז מידע אמנה
1-800-260-240
www.amana.co.il

עשרה מישראל!!!

יהודה כהן, ביתר עילית

הסלולריים שברשותנו יותר מתקדמים, כך הסכנה בדרכים גוברת, הן מצד הנהגים והן מצד הולכי הרגל.

אבל אם נתמקד רק בזהירות בדרכי הטבע, חזרנו שוב לתופעה אותה שולל הרמב"ם, ש"דבר זה ממנהג העולם אירע לנו"!

שומה עלינו להתחזק בדרכי עבודת השם, להיטיב את מעשינו, בין אם לחבירו ובין אם למקום.

כיום הרי "אין עוד נביא ולא אתנו ידע עד מה", אין מי שימצא את הדבר אותו צריכים "כל הדור" לתקן בגין מאורע זה.

אבל את הדברים העומדים בגלוי מול עינינו – יכולים אנו לתקן:

כאיש אחד בלב אחד

ראשית: ה'איפה ואיפה' בה נוהגים אנו – להתעורר כאשר האסון תופס את אלו שמתוך המגזר שלנו, ואילו כשהאסון פוקד במשפחות שפחות מוכרות לנו, אפשר לעבור לסדר היום כעבור יומיים – הנהגה זו עצמה טעונה תיקון וחיוק! אוי לה לאותה צביעות! אוי לה לאותה בושה! מבחינת הקדוש ברוך הוא אין שום הבדל בין נשמה לנשמה!

המשנה במסכת סנהדרין (פרק ו' משנה ה') אומרת: בזמן שאדם מצטער, שכינה מה הלשון אומרת? "קלני מראשי, קלני מזרועי"... המקום מצטער על דמם שנשפך! ושם מדובר על הרוגי ב"ד! ואילו כאן קרה אסון לעשרה מישראל! האם אנו שומעים את הכאב של השכינה?! וגם אם כן – האם אנו מסוגלים להכיל אותה?

עלינו איפה, להתחזק ולהתייחס לכל יהודי ולכל הקורה לכל הקורה אצל כל אחד מישראל, באותו יחס שהשכינה מתייחסת אליו ולצרותיו, כי הלא אב אחד לכולנו!

בפרט כעת בימי ספירת העומר, בהם אנו עובדים לתקן את מידת אהבת ישראל, כתיקון על הנהגתם של תלמידי רבי עקיבא, וכהכנה למתן תורה, שניתנה אך ורק כאשר היו כל ישראל "כאיש אחד, בלב אחד"!

"על זאת יתפלל כל חסיד אליה לעת מצא רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו"

בנוסף, אולי אפשר ללמוד לקח רוחני ממה שאירע כאן:

מבואר בספרי חסידות, ש"שטף מים רבים" מרמז על טרדות העולם, הסוחפות את האדם, מבלבלות את מחשבתו, ולא נותנות לו לעצור ולעשות את המוטל עליו, לבצע את המטרה שלשמה הוא נמצא בעולם הזה. העיסוק בעבודה היומיומית, עשויה להסיח את הדעת מהדברים החשובים לנו באמת.

המטרה שלשמה אנו נמצאים בעולם היא בשביל ללמוד תורה, לקיים מצוות, ולהכין את העולם לגאולה, ואף להקים משפחה, ולחנך את בני המשפחה שימלאו אף הם את תפקידם זה.

לשם זה עלינו לדאוג למחיינתנו, בכדי שהגוף שלנו יוכל לרתום את כוחותיו למילוי המשימה, בכדי שיהיה ממה לשלם שכר לימוד למוסדות החנוך בהם לומדים ילדינו; בפועל, העיסוק בהבאת המחיה גוזל שעות רבות, ואפילו את רוב שעות היממה. אבל יש לזכור שכל זה אינו אלא טפל ואמצעי למילוי המטרה עצמה – קביעת עיתים לתורה, תפילה בזמנה ובמניין, וכן הלאה.

אולם כאשר העיסוקים מובילים אותנו להשתעבדות מלאה, עד כדי הזנחת השתתפות בשעורים, או ספוס תפלה בצבור, דחיית קיום מצוות מסוימות ח"ו, דומה הדבר לשיטפון הסוחף איתו את כל מה שנקרה בדרכו, בלי לתת אפשרות ופתח מילוט, עד כדי קהות חושים ואיבוד זהות עצמית.

הבעל-שם-טוב פירש את הפסוק "בוא אל התיבה" – כאשר מגיע מבול רוחני, מבול ושטפון של זרם מים עלול לסחוף את האדם אל "המים הזדוניים", עליו להיכנס לתוך ה"תיבה", תיבות התורה והתפלה, לחזק את הצד הרוחני שלו, להביא לידי ביטוי את כוחות הנשמה האלוקית, וכך להינצל מהמבול השוטף את כל היקום.

בסוף השבוע שעבר חווה עם ישראל טרגדיה מכאיבה:

עשר נשמות יהודיות הלכו לבית עולמן בצורה טראגית, בעודן באיבן, כאשר כל עולמן עדיין לפניו, ועל פי עדות מכריהן ומחנכיהן, מדובר במיטב ילדינו, בעלי כשרונות ומדות נאצלות. הכאב חודר ללב, הוא קטן מדי להכיל אסונות בסדר גודל ועומק שכזה.

לפני כארבע שנים, כשנחטפו שלושת הנערים, עצרנו את הנשימה למשך שבועיים מרוב חרדה לגורלם, וכאשר נודע דבר הירצחם בידי מחבלים, נפלה רוחינו, וחישנו כיצד להיטיב את דרכינו, למען יסור חרון אף מאיתנו. ועכשיו מה? האם הציבור הדתי עצר את נשימתו? מדובר בעשר נשמות שמתו בחטף. אמנם לא "מהמגזר", אבל כולנו עם אחד, בני איש אחד נחנו, בשר מבשרנו ועצם מעצם נשמתנו. כמה ערבי התעוררות נעשו בעקבות האסון? כמה אנשים קיבלו על עצמם משהו? המקרה אמור לטלטל אותנו ולנער מאיתנו את האבק והלכלוך שדבק בנו.

מדרכי התשובה – להתעורר בעקבות צרה

הרמב"ם, בפתיחת הלכות תעניות כותב: מדרכי התשובה הוא. שבזמן שתבוא צרה ויזעקו עליה ויריעו, ידעו הכל שפגלל מצשיהם הרעים הורע להן... אבל אם לא יזעקו ולא יריעו, אלא יאמרו: דבר זה ממנהג העולם ארע לנו, וצרה זו נקרה נקריט – הרי זו דרך אכזריות... ותוסיף הצרה צרות אחרות.

כמובן, צריך להתחזק במצות "ונשמרתם לנפשותיכם", ביחס לפגעי הטבע כמובן, וגם ביחס לחוקי הנהיגה והזהירות בדרכים, שכלל שהמכשירים

מעין גנים

ישיבה ללימוד הנגלה והנסתר
בראשות הרב יוסף אסייג שליט"א
פותרת שעריה לציבור
הישיבה מסוקמת בישוב גבע בנימין/אדם

בתכנית:
סדר בוקר: גמרא בעיין
למעוניינים לימוד ע"פ תכנית הרבנות מהגמרא עד ההלכה.

סדר צהריים: לימוד קבלה בעיין

בישיבה יושם דגש בכללים בלימוד התורה, במס' קנינים שהתורה נקנית בהם בעבודת ה' ובתיקון המידות ע"פ ספרי המוסר והחסידות.
הישיבה מיועדת לבחורים ולאברכים, לדתיים מבית ולבעלי תשובה, בעלי נכונות ורצון להתפתח ולגדול בתורה ובעבודת ה'.

ליתר פרטים: ר' איתי כהן 050-9775995

משפחות המעוניינות לבוא ולהתרשם מהקהילה,
מוזמנות ליצור קשר עם אלישבע: 052-7203326

כנס בכל לבבך 7 הזרימו עיניים לשמיים

גני התערוכה תל אביב

כ"ב בתמוז תשע"ח • 05.07.18

גדלנו! בשבילכם!
עברנו לביתן 2 הענק
רוצים להיות בטוחים שיהיה לכם מקום?

בכ
בבך
יום עיון בעבודת ה'
בטחו ברו' צדי צד

הרשמה מוקדמת במחיר מוזל עד לתאריך י"ט בסיון 02.06.18

פרשת בהר | אנחנו מה שאין לנו

המילה "אח" מופיעה בדינים שבפרשה עשר פעמים. "אל תונו איש את אחיו". "גאלה תהיה לו, אחד מאחיו יגאלנו". זוהי חשיבה התפתחותית, לא מהפכנית. אנו יודעים ממחקריהם של ויליאם המילטון ואחרים על ברירת השארים כי הדחף האלטרואיסטי הבסיסי ביותר הוא כלפי המשפחה. מידת הנכונות שלנו להקריב למען משהו היא כמידת הקרבה המשפחתית שבינינו לבינו. זוהי מן הסיבות המרכזיות לכך שמתחילת הסיפור היהודי עד היום, היהודים ראו את עצמם כמשפחה אחת, צאצאי שלושת האבות וארבע האימהות. לכן נדרשת התורה לסיפורי האבות בספר בראשית, המתמקדים בבני ישראל לא כאומה אלא כמשפחה. המצוות והסיפורים כרוכים כאן יחדיו. האתניות משרתת פה את המוסר. ולבסוף, עמוק מכולם, הממד התיאולוגי. ראו את הנאמר בפרקנו על הארץ ועל עבדים עברים:

והארץ לא תמכר לצמחת פי לי הארץ כי גרים ותושבים אתם עמדי.

וכי ימוך אחיך עמך ונמכר לך לא תעבד בו עבדת עבד... פי עבדי הם אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים.

התורה קובעת כאן עיקרון רדיקלי. אין בעלות מוחלטת. בארץ ישראל לא תהיה בעלות מלאה ומתמדת על קרקע, מפני שבסופו של דבר אדמתה שייכת לקב"ה. ובאותו אופן, אדם מבני ישראל לא יהיה בעליו של אדם אחר מבני ישראל, כי כולנו שייכים לה, עוד מזמן שהוא הוציא את אבותינו מעבדות במצרים.

העיקרון הזה נותן פשר לסיפור בריאת העולם. התורה איננה ספר מדע. היא ספר של חוקים, של הוראות. לכן היא נקראת תורה. מכאן, שהפרק הראשון בה איננו מדעי אלא משפטי. הוא איננו עונה לשאלה "איך נברא העולם?", אלא לשאלה אחרת לגמרי: "באיזו זכות מצווה אלוקים על בני האדם?". התשובה היא: הוא ברא את העולם; לפיכך הוא בעליו של העולם; לפיכך הוא זכאי לקבוע באילו תנאים הוא מתיר לנו לגור בעולם הזה. זהו הבסיס למצוות התורה. אלוקים מושל לא בזכות הכוח אלא בכוח הזכות – זכותו על הבריאה באשר הוא בוראה.

רק ה' הוא בעליהם של דברים. איננו הבעלים של קנייננו, אלא אנו מחזיקים בו כפיקדון. זה פשר גזירתה של המילה "צדקה" מן המילה "צדק". בלשונות אחרות צדק וצדקה הם מושגים שונים בתכלית; אם אני נותן לך אלף שקל כי אני חייב לך סכום זה, זהו צדק. ואילו אם אני נותן לך אלף שקל לא כי אני חייב לך אלא כי אני חושב שהסכום נחוץ לך – זו צדקה. השקפת התורה אחרת: כספנו שייך לה', והוא הפקיד אותו בידינו למשמר. אחד מתנאי הפיקדון הוא שאם יש לנו יותר מכפי צורכנו, עלינו לחלוק אותו עם מי שיש לו פחות מכפי צורכו. זוהי הצדקה: נדבה שהיא צדק.

כך חיו יוויאן ומוריס וואהל. ה' חנן את מוריס בהצלחה כלכלית, אך מוריס היה ישר דיו להבין כי הוא כנראה מיטיב להרוויח כסף מלתורם אותו. משום כך, כאשר פגש את יוויאן וראה באיזו רגישות היא מבינה את צורכי הזולת ומה רבה נכונותה להקריב למענו, הוא ידע שאיתה הוא צריך להתחתן. וכך, לאורך כמעט ארבעים שנה של חיים משותפים, הם השתמשו בברכה שה' נתן להם להביא ברכה לחייהם של אחרים. זכות גדולה הייתה לי להכירם.

חשבו על מה שיש לכם כעל פיקדון שניתן לכם לרווחתכם ולרווחת משפחתכם, אך גם לרווחתם של אחרים. אל תשאלו מה אני יכול להרוויח, אלא מה אני יכול לתרום. כמעט איש מאיתנו אינו יכול לתת בהיקף הנתינה של בני הזוג וואהל, אבל בנתינה ההיקף אינו העיקר. ה' ברכה לאחרים – ותגלו שחייכם הם ברכה לכם.

סוויאן ומוריס וואהל ז"ל היו זוג מן המרשימים שהכרתי מימי. הם היו צמד הפכים. מוריס היה שקט ומאופק. ויוויאן הייתה חברותית ומלאת חיים. הם השלימו זה את זה להפליא: שני חצאים של שלם.

ייחודם הבולט היה ההיקף המונומנטלי של הנתינה שלהם. בישראל, למשל, הם תרמו את גן הוורדים הסמוך לכנסת ואת מרכז הכנסים מול אוניברסיטת בר-אילן. הם נידבו מתקנים רפואיים בתל-אביב ובירושלים, כמו גם בקינגס קולג' וביוניברסיטי קולג' בלונדון. הם תמכו בבתי ספר יהודיים בבריטניה ובישיבות בישראל. וכל זה רק מגרד את פני השטח של מפעלם הפילנתרופי.

אך המרגש באמת הוא דרך היכרותם זה עם זה – שכן ויוויאן הייתה צעירה ממוריס בשלושים שנה. כשהם נפגשו מוריס התקרב לשנתו החמישים: איש עסקים ברמ"ח איבריו שדומה היה כי נידון לחיי רווקות. ויוויאן, שעוד לא מלאו לה עשרים, הייתה בתם של חבריו, והיא מצאה אצלו עבודה לימי חופשת לימודים.

יום אחד, מוריס הציע לה לבוא איתו לארוחת צהריים. בדרכם אל המסעדה הם חלפו על פני קבצן. מוריס נתן לו מטבע והמשיך. ויוויאן עצרה ושאלה את מוריס אם ייאותר לתת לה את משכורתה השבועית לפני הזמן. מוריס הושיט לה את הסכום. היא חזרה אל הקבצן ונתנה לו את כל הכסף. "למה עשית את זה?" שאל מוריס. "כי מה שנתת לו לא מספיק כדי להשפיע על החיים שלו. הוא צריך יותר מזה".

בסוף השבוע אמר מוריס לוויאן, "לא אתן לך כסף נוסף על המשכורת השבועית שכבר קיבלת, כדי לא לקלקל לך את המצווה שעשית". אבל זה היה הרגע שבו החליט שהוא רוצה להתחתן איתה, משום שכפי שאמר לי זמן קצר לפני מותו, "הלב שלה היה גדול מהלב שלי".

אני מספר את הסיפור הזה כי הוא ממחיש ממד של פרשת בהר שאנו נוטים להחמיץ. היא עוסקת באי-שוויון הבלתי-נמנע המתקיים בכל משק חופשי. כלכלת השוק מיטיבה ליצור עושר, אך בחלוקתו היא מוצלחת הרבה פחות. יהיה קו הזינוק אשר יהיה, עד מהרה יופיעו פערים בין המצליחים יותר למצליחים פחות, והם מתרחבים ככל שעובר הזמן.

אי-שוויון כלכלי מוביל לאי-שוויון בכוח, והתוצאה היא במקרים רבים ניצול החלשים בידי החזקים. נביאי ישראל מדברים על כך ככפזמון חוזר. עמוס מנה את פשעי ישראל – "על מכרם בפספס צדיק ואביון בעבור נעליים". ישעיהו קרא, "הוי החקקים חקקי און להיות אלמנות שָׁלָלָם וְאֵת תּוֹמִים יְבִזּוּ".

בעיה זו מתקיימת כמעט בכל חברה ובכל זמן. המיוחד בהתייחסותה של התורה לבעיה מורכבת זו הוא שהתורה מסרבת לתת לה תשובה חד-ממדית. השוויון הוא ערך, אבל גם החופש. הקומוניזם והסוציאליזם ניסו לאכוף שוויון גם על חשבון החופש – ונכשלו; אבל גם לכלכלה החופשית בעיות משלה. עיקרון אחד שאפשר להסיק מהמקרא הוא כי השוק נועד לשרת את האדם, ולא האדם את השוק. קריאה בפרשת בהר תגלה שגישתה של התורה לסוגיה זו פועלת בשלושה רבדים נבדלים לגמרי: הפוליטי, הפסיכולוגי והתיאולוגי.

הרובד הראשון, הפוליטי, פשוט. הפרשה מציעה שני מחזוריים של חלוקה-מחודשת של העושר, מחזור שבע השנים של השמיטה ומחזור חמישים השנים של היוכל. הכוונה כאן היא ליישור-קו כלכלי תקופתי, הנעשה באמצעות שילוב של שמיטת חובות, שחרור עבדים, והחזרת נחלות-אבות לבעליהן המקוריים. זו דרך לטפל בפערים כלכליים מצטברים בלי להתערב במשק באופן קבוע.

המדד הפסיכולוגי הוא מה שהמהפכנים הצרפתים כינו "אחוה".

יום פתוח לגברים
כ"ג באייר (8 במאי)
יום פתוח לנשים
כ"ד באייר (9 במאי)

לצמוח אישית להתפתח מקצועית

לימודי פסיכולוגיה

מתוך תורה

מסלולים
נפרדים
לגברים ונשים

מוכר לגמול
השתלמות
ושבתון

תכנית
שילוב עם
תואר ראשון

הכשרת
מטפלים

העצמה
אישית

תורת החיים
חסידי חסידות אמת ליהודה מנחם

YouTube

לפרטים והרשמה
073-2160467

קמפוס בית צבי פינת יד בנימין

MORANSASI@GMAIL.COM | הדסה סאסי

סמכוני באשיות

ימים ספורים אחרי שהבית של ההורים שלי נשרף, אמא שלי הציעה שנטוס לאומן. "אם יש מה לתקן, אצל רבי נחמן זה המקום לעשות את זה" אמרה ודחקה בנו להזמין כרטיסים. כך מצאנו את עצמנו, אחותי ואני, באוקראינה, במינוס עשר המעלות של סוף אוקטובר. באחד מימי המסע, בשעה שהקשבנו להרצאה כלשהי, עלה באפנו ריחו הדק מן הדק של עשן. אף אחת לא שמה לב מלבדנו. לא הרבנית שדיברה, לא האחראים, וגם לא בנות הקבוצה. בתיאום מושלם קפצנו היא ואני מהכיסאות, מותירות אחרינו את המעיל, הצעיף, הכפפות והשיעור, ורצנו החוצה לבדוק היכן פרצה אותה שריפה נוראית שעתידה כללות את כולנו. זה לקח דקה או שתיים עד שמצאנו אותה. בגומחת עפר קטנטנה נשרפה לאיטה חתיכה של הפרשת החלה שעשתה הקבוצה באותו הבוקר, מעלה עשן אפור ומתקתק. הבטנו זו בזו, הצוות האמין שיצא לחפש את דליקת הענק, שתינו בסריגים קלים מאוד לגופנו, בשיניים נוקשות ובמה שהצטייר אז כפוסט-טראומה קלה, ומול אותה מדורת גמדים קטנטנה פרצנו שתינו בצחוק מתגלגל.

אש, אש, מדורה

ביום האחרון לחיי, קורא רבי שמעון בר יוחאי לתלמידיו המקורבים ומגלה להם את סודות התורה הגדולים ביותר שהוא יודע. הוזהר הקדוש מספר שמשך כל אותו היום, רבי שמעון עצמו וביתו מוקפים באור ובשרעפי אש, ולא פסקה אותה האש עד שסיים רבי שמעון את הדברים ונפטר. "וכשיצאה המיטה מן הבית, היתה עולה באוויר, ואש היתה לוהטת לפניו, ושמעו קול: 'בואו והתקבצו להלוול של רבי שמעון'". לא צריך להיות מורה לספרות כדי לשים לב למוטיב החוזר – אש, אש, אש. חכמים מסביבים שאותה האש שמוזכרת שוב ושוב היא התורה – "מגיד שהתורה אש, ומאש ניתנה, ובאש נמשלת". בכל שנה בתקופה הזו של ל"ג בעומר, אל מול המדורות וההדלקות המפוארות במירון, אני נזכרת איך שתי בנות מגיעות לאומן, מפותחות עד עמקי נשמתן מהאש, ובאופן פרדוקסלי לחלוטין, מוצאות את עצמן מבקשות "בברסלב בוערת אש, הבער אותה בלבי". מוקפות בנציבי קרח במקום שבו היו אמורים להיות מי הנטילה שלנו ובשיניים נוקשות, ביקשנו אחר אותה בערת הלב לבוורא ולתורתו הקדושה.

חטאו באש ומתנחמין באש

לא תמיד החיפוש הוא אחרי בערת הלב. לא תמיד אנחנו צריכים משהו שידליק בנו את הניצוץ. לפעמים הבעיה הפוכה – האש בוערת חזק מדי, וכשהאש בוערת אין לה מעצורים, והיא שורפת כל חלקה טובה בדרך. שני בניו של אהרן הכהן, נדב ואביהוא, פרחי הכהונה. צדיקים, יפים, לבושים במיטב מחלצותיהם, נכנסים אל הקודש והם כל כך נלהבים להקריב את הקורבנות, הם כל כך חיכו לרגע הזה וספרו אליו את הימים, שבמקום לחכות לאש שתגיע מעצמה, הם מדליקים את האש לבד. וסופם שחוט של אש בקרבם שרף אותם פנימה. הבגדים נותרו בחתיכה אחת, רק הפנים – נשרף כולו. תמיד לימדו אותנו שהם עשו משהו יוצא דופן, ומצאו לזה כל מיני תירוצים. אבל לא פעם תפסתי את עצמי ואמרתי שהנה – זה קורה גם לי. אני יושבת ללמוד חידוש, או אומרת תפילה מסוימת, או מבקרת בציון של צדיק עליין כלשהו, וזה כל כך מלהיב אותי, ממלא בי מקומות חסרים ומעלה בי את תעצומות הנפש, שאני מייחלת להישאר ככה לנצח. להמשיך כל הלילה, לא לדאוג לזה שצריך ללכת לעבודה בבוקר, ולא לענות לשיחות של חברים, גם לא לאלו שדוחקים בי להגיע כבר כי האוטובוס הביתה מחכה רק לי. רק לגמוע עוד ועוד מהמתקיות הזאת.

אין לו לאדם להתחמם אלא כנגד אורה

יש חיה כזו, להישרף מרוב אהבת ה', לאהוב אותו עד כדי כך ששוכחים להביט לצדדים. אני זוכרת שראיתי פעם מישהי שישבה באוטובוס והתעמקה כל כך בקריאת התהילים, שהיא לא שמה לב לאישה המבוגרת שעמדה לצידה והביטה בכיסא שלה בעיניים כלות. אש היא קיצון, היא דבר ששומר לדבר הקדוש ביותר – תורה, והמדרש אומר "ומה דרכה של אש שאם קרב אדם אצלה – נכוה, רחק ממנה – צנן, אין לו לאדם להתחמם אלא כנגד אורה". זה עניין גדול, השיעור בלא להגזים. גם בסממני הקטטורות מבקשים את זה מאיתנו, "אל תגזימו בבקשה", לכן אסור בתכלית האיסור להוסיף אליה דבש. תשמרו על האזיון – לא מתוק מדי, לא מואר מדי. שיעור באיך לשמור על מצב הביניים: כשאתה בוער, בוער בוער, תשמור את היום הזה לרגעים שבהם אתה קר, כבוי, מרגיש עלה נידף. וכשהמערכת דוממת, צריך להצית קצת חום. איך ביקשנו באומן? רק "הבער אותה". תעלה בדעתך את שאריות האש, וזה כבר יצית אותה בלבבך.

מפנקסו של חוזר בתשובה

עודד מזרחי

פרק בעבודת השם

יום שישי אחד בתום סידורי השבת צעדתי ברחוב יפו לעבר ביתי. לפני הפנייה לאגריפס ראיתי כי צועד מולי ירא שמיים גבה קומה שהחזיק בידו מכתב המלצה של רבנים עטוף בניילון. הוא הביט לעברי במבט חמור סבר, ועד שעיקלתי את המצב, חלפתי על פניו.

כעבור עשרה מטרים חשבתי בלבי כי היהודי הזה אוסף צדקה בהליכה והעניף בי מבט, והמשמעות ברורה מאוד: הוא מצפה שאתן לו צדקה. פתחתי את תיקי הנצחי, שלפתי את ארנקי, הכנסתי שתיים מאצבעותיי לתוך כיס הכסף הקטן ודליתי שתי מטבעות של שקל חדש.

חזרתי לאחור, מיהרתי קצת והשגתי את ירא השמיים שהמשיך במסע ההתרמות לאורך רחוב יפו. הושטתי לו את שתי המטבעות. הוא התבונן בכף ידי ואמר:

"איני רוצה את הכסף שלך!".

"למה לא?!", נפגעתי מעט.

מבטו החמיר והלך:

"לא רק שהיססת אם לתת צדקה, גם כאשר החלטת לתת, נתת רק שני שקל!...".

נדהמתי מהחדירה לתהומות נפשי בצהרי יום ששי הסואן, והתקוממתי בקרבי: האם נדמה לו שהוא איזה רב גדול שהגיע לפלורידה להתרים מיליוני יהודי המתגורר ביילה לחוף ים? כאן זה מתנה יהודה ביום שישי, יש כאן עשרות קבצנים ותעריף הצדקה הממוצע נע בין חצי שקל לחמישה שקלים...

לא אמרתי לו כך, אבל לא יכולתי לשתוק לגמרי. אמנם אסור להכלים פני עני, אבל מאידך גם לעני אסור להכלים את פני התורם. אמרתי:

"לקח לי זמן להבין שאתה אוסף צדקה, וזה מה שהיה לי בארנק". הקבצן אני הדעת לא שעה להסברי והמשיך בדרך, ואילו אני חזרתי בבושת פנים לכניסה לשוק, כאשר שני השקלים עדיין תחובים בכף ידי. בכניסה ישבו כמה קבצנים. בצד ישב על שרפרף נמוך קבצן שחרחר עם זיפים, מחייך בבושה, עיניו כמעט עצומות ונשואות למרומים, כף ידו פשוטה לפניו ללא מכתב של רבנים נכבדים.

ניגשתי אליו וטמנתי את שני השקלים בכף ידו. הוא לא הסתכל על המטבעות, אלא הביט לעברי ואמר במאור פנים: "תזכה למצוות, אדוני! שיתגשמו כל משאלות לבך לטובה". הוא התבונן בזקני הכסוף והמשיך: "שתזכה לחתן את כל ילדיך ולראות נחת מכל יצאי חלצין..."

שני השקלים שהביאו לי לפני רגע בושה וכלימה העניקו לי כעת כבוד וברכה. ממש הצטערתי שאין לי שקלים נוספים להביא לו.

בדרך לביתי הרהרתי כי זה עתה קיבלתי שיעור מאלף איך יהודי צריך לקבל מה שמגיע לו. מחד הוא יכול לרטון כלפי שמיא על מנת חלקו הזעומה ולהיכנס לנכבי שיקוליו של בורא העולם ואפילו לבעוט בטובה המועטה שקיבל לעת עתה, ומאידך הוא יכול לקבל בתודה את מנת חלקו, מבלי להסתכל כמה בדיוק קיבל ומבלי לחשב חשבונות רבים. כל מה שקיבלת, אם רב ואם מעט, אמור תודה! ודווקא כאשר אתה מקבל את מעט הטובה בשמחה, זה עושה חשק למשפיע העליון להשפיע לך ביתר שאת.

חזרתי לביתי ללא אגורה בארנקי, אבל עם פרק חשוב בעבודת השם.

30,000,000

ההגנה המהירה בעולם

הסורקת יותר מ-30 מיליון סרטונים ביום ומאפשרת ללקוחות רימון לגלוש מהר ובראש שקט.

למצטרפים חדשים חודש מתנה!

אינטרנט רימון
בבית שלנו גולשים חכם,
גם בסלולר

להצטרפות חייגו:
1-800-222-234

חודש ראשון מתנה על חבילת הספק. בכפוף לתקנון. אינטרנט רימון ישראל 2009 בע"מ, ח.פ. 514256437

הבנות מאירות דרך

אלומה נחמה לב

רבות נכתב וסופר על שיטת החשיבה ההכרתית ועל דמותה של ימימה אביטל ע"ה, שהנחילה את השיטה לתלמידיה ומשם לעולם כולו > בכ"ה באייר יחול יום השנה ה-19 לפטירתה > כיצד כיוונה את תלמידיה לעסוק בתוכן ולא באישיותה, עד כמה הלימוד הוא שיטה פסיכולוגית ועד כמה עבודת ה', מהן סוגיות היסוד ומהו התיקון המיוחד לימי הספירה על פי הלימוד

חדר עם הלומדים, על מנת לפוגג כל תלות של הלומדים בה ולעזור לכל אחד ואחת לפתח את העצמיות האישית. היא נפטרה בכ"ה באייר תשנ"ט, לאחר שנפלה במדרגות ביתה. בשנות פעילותה הכשירה גברים ונשים שלמדו אצלה כדי להעביר את הלימוד הלאה. כיום ישנם מורים ומורות רבים בכל רחבי הארץ.

ומה היה הלימוד? לימוד החשיבה ההכרתית נשען על יסודות פסיכולוגיים מוכרים, ולפיהם בנפש האדם, בילדותו, נרשמות חוויות ואמיתות שונות ממבט של ילד חסר אונים, שלעתים חוסמות את האדם בבגרותו. ימימה נתנה כלים המיועדים ליישום ברגע שחסימה כזו או אחרת עולה. כלים כדוגמת הפרדה ותיחום (ראו מסגרת), קשב נקי ולא דרך מסננות הפגיעות שלנו, התרחקות לצורך התקרבות ועוד. על ידי יישום הכלים הללו, האדם יכול לחזור אל מהותו הטובה הקיימת בו תמיד, להתקרב אל עצמו, להתקרב אל הזולת ולשפר את כל מערכות היחסים בחייו. החסימות הופכות ללב פתוח. ימימה לימדה על ידי נתינת 'חלקים' (ראו מסגרת), בהם דיברה לעתים אל כלל הקבוצה ולעתים אל לומד או לומדת ספציפיים, אך כל הקבוצה למדה גם היא מאותו "שיעור פרטי". יחד עם היסודות הפסיכולוגיים, ישנם בלימוד יסודות רוחניים. את החלקים האלה ימימה קיבלה בקליטה עליונה, בכוחותיה הרוחניים.

אביטל ברעם, מייסדת 'התקשרות' לזוגות מעורבים, למדה אצל ימימה ומלמדת למעלה מחמש-עשרה שנה, מספרת שהדבר החשוב ביותר לימימה היה חומר הלימוד. "היא חזרה ואמרה: אל תייחסו לי שום דבר, אני רק מעבירה, העיקר הוא החומר. כיום כשרואים איך הלימוד ממשיך לפרוץ ומחזק כל כך הרבה אנשים, זה רק מראה עד כמה החומר עצמו הוא העניין, והוא עובד גם כשהיא לא נמצאת. כמובן שזו הייתה זכות גדולה ללמוד ממנה", היא ממשיכה, "לראות איך הייתה בה צניעות גדולה וכבוד לכל אדם בדרך שלו, עם הנפש שלו. היא כיוונה כל אחד ואחת אל המהות הטובה שלהם, וכיצד לנקות שיפוטיות וחיכוכים מיותרים כל כך".

מה הרגשת כשישבת והקשבת לימימה?

"הרגשתי שרואים אותי במקומות שהם פנימיים מאוד, והראיה עלי היא תמיד דרך הטוב. זה לימד אותנו לעשות את אותו דבר גם כלפי עצמנו, לראות את עצמנו ולהיות קשובות דרך הטוב לעצמנו וגם לאחרים".

"המפגש עם ימימה, שהיו בה כוחות לא רגילים, עורר בי בעיקר יראה", מתארת עידית שלו, תלמידתה של ימימה, מלמדת כשמונה עשרה שנה (גילוי נאות: מורתי בשנים האחרונות, אנו מוציאות יחד שיעור שבועי כתוב בענייני הלימוד). "מצאתי את הלב שלי בעיקר דופק כשהיא דיברה, הרגשתי שהיא מביאה משהו אמיתי, עם כוח, שאני רוצה להתחזק ממנו. ועם זאת, הלימוד שלי היום חזק יותר מאשר כשהיא הייתה בחיים. כשפגשתי אותה הרגשתי שהחומר מורכב, הבנתי מעט מאוד, היום יש לו כוח עוצמתי יותר".

עידית הגיעה אל ימימה בעקבות אסטמה קשה של בנה. חברה המליצה לה לקחת אותו אל יום הריפוי של ימימה. "כשהגעתי איתו ימימה אמרה לי: אני לא ארפא אותו, את תבואי ללמוד והוא יתרפא. וכך היה. אחרי חצי שנה גם בעלי הצטרף ולמד אצלה".

"אני שואלת את עצמי לפעמים האם יכולת הקליטה הרוחנית של ימימה היתה איכות מובחנת שיש רק לה, או שכל אחד שיש לו אינטואיציה מפותחת יכול להגיע לזה", אומרת עידית. "אבל די ברור לי שהיא התייחסה בהתייחסות נקיה מאוד לכל מה

"יהי רצון מלפניך שתזכנו לטהרה ויראה אמיתית, יהי רצון שכולנו נוכה לטוב האמיתי באמת. יהי רצון שלבך יפסיק לבכות, ושתדעי שמחה בו, ושתשני טוב בלילות, ושתקומי שמחה שוב, ואז על מקומך כולך תהיי שוקטת עד שתביני מאוד. את עוד תגיעי, בעזרת ה'. נפלאות הן רק מהקדוש ברוך הוא. אף אחד מאיתנו לא יכול לעשות כלום. מה שאני יודעת זה שאני לא מבינה כלום. יש לי אֵין בשכל, ומחשבה טובה שלא זוה ממקומה" (ימימה)

מילים הללו, שניתנו על ידי ימימה בתוך שיעור ארוך על פתיחת מחסומי הלב וריפוי כאבי הילדות, משמשות עבורי תפילה יום יומית. עבורי זוהי תמצית הלימוד כולו. ניתנה האמת להיאמר, אני לא אובייקטיבית בכל הנוגע ללימוד החשיבה ההכרתית, או בשמו הנפוץ: לימוד ימימה. זכיתי ואני זוכה לעסוק בלימוד מעל שלוש עשרה שנה. אמנם זו לא הייתה אהבה ממבט ראשון, בתחילה, במשך חצי שנה ישבתי בשיעור ולא הבנתי מילה, אבל הרגשתי וידעתי שמשנה טוב קורה לי. יום אחד החלו ליפול האסימונים, ולשמחתי הם נופלים ומצללים עד עצם היום הזה. ויחד עם החיבור שלי אל הלימוד באופנים שונים, אני גם סקרנית. לא למדתי אצל ימימה עצמה, לא חוויתי את מילותיה מכלי ראשון, לא נשמתי את האווירה בכיתה הלימוד שלה. בשנים האחרונות, עם העמקת הלימוד, אני מוצאת את עצמי משוחחת עם מורים ומורות שלמדו אצלה כדי לגלות כיצד כל אחד חווה את הלימוד, מהם הדגשים של הלימוד בעיניו, ממה כדאי להיזהר, ובעיקר כיצד הלימוד מחולל טוב בחייהם.

ואולי הנקודה החשובה ביותר לפני שנצלול פנימה, היא ההבנה של ימימה עצמה: "מי שמחפש גבהים בהבנות על הנסתר, לא ימצא את עצמו, אלא בסך הכול יצבור ידיעות על הנסתר". כך, בדרכה הנוקבת מעט, היא מכוונת את הלימוד אל הזווית הנכונה: באנו כדי ללמוד כיצד לתקן את עצמנו ביומיום, על הקרקע ממש, לא כדי לעסוק בנפלאות, בסיפורים רוחניים ובאנקדוטות שמרחיבות את הנפש רק לרגע אחד בלבד. באנו לבנות נפש יציבה.

לראות דרך הטוב

"לא במקרה פוגשים את מי שפוגשים ולא במקרה משליכים עליו מה שמשליכים. הוא מעורר את התיקון שלנו ואנו מעוררים את התיקון שלו" (ימימה)

ימימה אביטל נולדה בט' באב תרפ"ט (1929) בקובלנקה, מרוקו. בגיל עשרים עלתה לארץ, נישאה לאליעזר, ויחד הולידו בן ובת. היא למדה ספרות צרפתית ופסיכולוגיה, ולאחר פטירת בעלה עברה לתל אביב והחלה לטפל באנשים במעין טיפול אנרגטי. בשנת תש"ן (1990) הקימה את "מכון מעיין" בהרצליה, שם הפיצה את תורתה, ולשם הגיעו תלמידיה ותלמידותיה מכל רחבי הארץ, ביניהם מפורסמים יותר ופחות. אחת לשבוע בימי חמישי, ימימה ערכה "ימי ריפוי" לחולים, בהם, לדבריה, פשוט התפללה עליהם. עם השנים החלה לשבת במיקום מרוחק מהקבוצות שלמדו אצלה, ולהעביר את השיעורים כשהיא לא נוכחת באותו

את הלימוד ?

"כשימימה הראתה ללומדת איך אימא שלה גרמה לפירוד בין הילדים לבין האבא, בגלל שלא סמכה עליו, והיום הלומדת עושה את אותו הדבר בביתה מול בעלה, היא בעצם עזרה לנו להבין את התבניות הבלתי-מודעות שדרכן פעלנו ולעבוד אחרת. היא ראתה גם דברים טובים, את המקום הנשמתי שטרם התגלה, היא הייתה מרגיעה לומדות: את עוד תגיעי, את תלמדי, את תתקני ותשמחי".

שפת הלימוד, שבה ימימה דיברה ואתם התלמידים כתבתם מפיה, לא תמיד מובנת. לכאורה המילים בעברית תקינה, אבל לעתים ההקשרים ביניהן לא ממש הולכים לפי כללי התחביר. קשה להתחבר ככה אל הלימוד.

אביטל: "ככל שמעמיקים בלימוד השפה נהיית קרובה יותר, גם כשהיא לא פשוטה. בדברים שבקדושה יש את עניין 'געת ומצאת תאמין' וכך גם כאן. גם אם בעין חיצונית השפה נראית שונה, כשמעמיקים פנימה מגלים אמת, ולראיה כמה אנשים ונשים גדלים מתוך הלימוד, חווים אותו ממש בתוך חייהם ורואים תוצאות. אם זה לא היה עובד, זה לא היה מתפשט וצומח".

עידית: "אנחנו כבר כמעט עשרים שנה מפטירתה, התודעות התרחבו והשפה נעשתה מוכרת כחלק מהז'אנר הישראלי, כולם משתמשים היום במילה דיוק. הכול בשל ונגיש יותר, בכל תחום אנחנו רוחניים יותר, רק לראות כמה קורסים לזוגיות והורות יש כיום, הכול מתפשט. זה מגיע עד כדי כך שיכולה להיות מישהי שלמדה אצל תלמידה של ימימה, כלומר 'דור שלישי' ללימוד, והיא הולכת מדי שבוע ללמד נשים בכלא, והן כותבות לה מכתבים על כמה שהן מרגישות טוב יותר עם עצמן. הלימוד מגיע לכל מקום".

מחויבים לאהבה

"ככל שאנו מתקרבים, המהות עונה לנו" (ימימה)

הרב איתי אשכנזי מפרסם חנה, בעל אתר 'אידרא' לניהול קהילות לומדי תורה, מחבר החוברת 'התקרבות - הקדמות ללימודי ימימה' ונכדו של הרב יהודה ליאון אשכנזי ('מניטור'), מתאר חיפוש עמוק שהוביל אותו ללימוד החשיבה ההכרחית. "התחלתי בכלל במזרח הרחוק, בזן בודהיזם ואומנויות לחימה, ומשם התגלגלתי ללמוד את תורת סבי", הוא מתאר. "בשלב מסוים, כשנולד בני הרביעי ואני עסקתי בללמוד וללמד תורה, הרגשתי שמשו לא מחלחל אל תוך הנימים של הבית. ראיתי שמצד אחד יש לי תורה גדולה ומוסרית, מלאת השראה, אבל זה לא מצליח לפתור לי את סוגיות הקשרים וההתקרבות לילדים, לאשתי, לעצמי. למרות הלו"ז העמוס התחלתי ללמוד ימימה, ומיד ידעתי שפגשתי משהו מהפכני".

למה מהפכני ?

"כי הלימוד התחיל להשפיע על החיים שלי לטובה באופן מיידי. הרגשתי שאני מקבל כלים לעבוד איתם בבית, ורואה תוצאות אמיתיות. תוך זמן קצר היו הרבה יותר שקט וקירבה בבית, ופחות מאבקים. בתוך חודשיים ידעתי שאני רוצה וחייב ללמד. לשחרר אנשים ולתת להם מענה איך לחיות בעולם".

בפועל עברו שלוש שנים עד שהרב איתי החל ללמד, אך לדבריו התכנים החלו לחלחל גם אל שיעורי התורה והסדנאות שהעביר. "ימימה היתה השער שלי ללימוד רבי נחמן, ללימוד תפילה ולהסתכלות מחודשת על כל התורה. היא מלמדת באופן מעשי כיצד להיות מחויבים לאהבה, ולהשאיר את הלב פתוח ואוהב. בעוד שהרבה פעמים אנשים מקיימים את התורה ועסוקים בעשיה, אבל חושבים שאהבה ופתיחת הלב הם בונוס, ימימה מחדשת את האהבה".

אתה רואה את לימודי ימימה כעבודת ה' ?

"ימימה השקיעה אלפי שעות בלברר איך מתייחסים לסובבים ולקרובים - את זה אין בשום מקום. הוראות כלליות במצוות שבין אדם לחברו היא מפרקת לעשרים צעדים ומשם אנחנו יכולים להתחיל לטפס. ימימה גם מספרת לנו כמה חמלה יש בה', כמה חמלה יש בנו, כמה אנחנו צריכים לגשת אל התיקון האישני בחמלה, בכוח החסדים ולא בכוח הדינים. ימימה פתחה לי שערים לברסלב כיוון שרבי נחמן כולו לב, וימימה באה לפתוח את הלב".

"לימוד ימימה אינו רק שיטה פסיכולוגית", אומרת עידית, שגם עוסקת בימים אלה במחקר אקדמי באוניברסיטת בר אילן על עיקרי הלימוד. "הקדוש ברוך הוא נגלה בכל מקום, 'לית אתר פנוי מיניה', בכל תחומי החיים, ובוודאי שהוא נגלה גם באופן שבו אנו מנהלים את מערכות

"היא פשוט ראתה את המחשבה שלי, הבינה מתי אני לא שם ומתי אני שם. היה לה תדר רגיש מאוד. במקרה אחר, בתקופה שהייתי חלשה מאוד, היא התקשרה אליי ואמרה לי: את מתבוננת על התינוקת שלך עם הסתכלות לא נקיה, עם עיניים של חרדה, וזה לא טוב לה ולך. ברור היה לי שהיא קלטה מה קורה, גם דברים שמתרחשים בבית. יום אחד היא אמרה לי מול כולן: אני קולטת את הפיזור שלך דרך הארון שלך, הוא לא מסודר".

שסבב אותה, ללא פניות אישית, ואולי לכן היה לה יותר כוח להתחבר לעולמות גבוהים".

היכן ראתה בפועל את החיבור הרוחני שלה ?

"היא התקשרה אלי פעם הביתה וביקשה שאבוא ללמד. הייתי בסך הכול ארבעה חודשים בתוך הלימוד, אבל היא אמרה: אני רואה שהבנת את השיעור של אתמול, בואי תעבירי אותו לקבוצה של היום. היא אמרה לי שחסר בשיעור חלק והיא רוצה להכתיב לי. הלב שלי דפק כל כך מאותה יראה שחשתי כלפיה, התרגשתי ולא שמתי לב למילים שהיא הכתיבה לי, עד שנרגעתי והבנתי את המילים. ואז היא אמרה לי: סוף סוף את מבינה. היא פשוט ראתה את המחשבה שלי, הבינה מתי אני לא שם ומתי אני שם. היה לה תדר רגיש מאוד. במקרה אחר, בתקופה שהייתי חלשה מאוד, היא התקשרה אליי ואמרה לי: את מתבוננת על התינוקת שלך עם הסתכלות לא נקיה, עם עיניים של חרדה, וזה לא טוב לה ולך. ברור היה לי שהיא קלטה מה קורה, גם דברים שמתרחשים בבית. יום אחד היא אמרה לי מול כולן: אני קולטת את הפיזור שלך דרך הארון שלך, הוא לא מסודר".

השאלה היא מה עושים עם האמירות הרוחניות האלה, איך זה מקדם

'מעלה'
 המרכז לציונות דתית
 מזמינה קהילות להצטרף
 ללימוד הרמב"ם היומי

**הגיע הזמן ללמוד יחד את 'משנה תורה' לרמב"ם
 ולהקיף את כל התורה שבעל פה!**

הרמב"ם היומי בשיתוף 'מעלה' מעניקים לכם מעטפת מלאה לשיעור בקהילה:
 ליווי במהלך הלימוד, ספרים ללא תשלום, מענק למוסר השיעור ועוד.

התוכן עלינו, הלימוד עליכם!

לפרטים: יגאל גולד, מנהל רמב"ם קהילות
yigal@yad14.co.il • 052-811-9587

"עסקתי בללמוד וללמד תורה, הרגשתי שמשהו לא מחלחל אל תוך הנימים של הבית. ראיתי שמצד אחד יש לי תורה גדולה ומוסרית, מלאת השראה, אבל זה לא מצליח לכתור לי את סוגיות הקשרים וההתקרבות לילדים, לאשתי, לעצמי. למרות הלו"ז העמוס התחלתי ללמוד ימימה, ומיד ידעתי שפגשתי משהו מהפכני".

מושגי יסוד בלימוד החשיבה ההכרתית (שיטת ימימה)

חלקים: כל שיעור שניתן על ידי ימימה בדיבור נכתב על ידי תלמידיה ונקרא 'חלק'. בלימוד ישנה משמעות למילה חלקיות, ולהבנה שכל תיקון קטן הוא חלק משלם גדול, ומכאן יש לשמוח בחלקנו שזכינו לתקן, גם אם הוא מועט.

הכרת הטוב: הבסיס עליו נשען הלימוד, שנותן דגש למהות הטובה שבנו, לכוחות, ליכולות ולעוצמות הטמונות בנו.

רישום, עומס ומיותר: הילד רושם בילדותו רישומים רגשיים בנפשו, במקומות בהם לא קיבל חוס. רישומים אלה הופכים לרגשות מחלישים, שנקראים בלימוד 'עומס'. העומס יוצר דפוסי התנהגות מיותרים. כך, לדוגמה: ילד שהוריו לא נתנו לו יחס חם מספיק, עלול לרשום בתוכו רגש של נטישה, ובבגרותו להיאחז במערכות יחסים על מנת שלא להינטש, או לחלופין – לנטוש ראשון על מנת שלא לחוות שוב נטישה.

ילדה ולומדת: הילדה היא זו שרשומים בה העומסים והיא פועלת דרכם כי אינה יודעת להפריד. הלומדת בוחרת להיות בתיקון, בלמידה, וכל פעולותיה הן מתוך הכרה ועירנות למתרחש.

מלאכה: כתיבה במחברת אישית את העבודה הפנימית שמתרחשת ביום יום. דרך המלאכה ניתן לחבר בין חומר הלימוד ובין החיים שלנו בפועל, וליישם את הלימוד. את המלאכה מקריאים (אם רוצים) בשיעור, מקבלים מענה מהמדריך/ה וכל הקבוצה יכולה ללמוד מן הדברים.

תיחום והפרדה: העומס ('ע') עלול להשתלט על המערכת הנפשית ולהנהיג אותנו בצורה מחלישה. על כן, בכלי התיחום, אנו רושמים את העומס במחברת, מפרטים מהי התחושה הקשה, וכשהעומס מקבל את מקומו (התיחום שלו), הוא מופרד מן הטוב שבמערכת האישית, והאדם יכול שוב להנהיג את עצמו על ידי כוחות הטוב המהותיים שבו.

חסימה: נגרמת מעומס. היא מונעת את הזרימה הטבעית של הטוב שבנו, וגורמת לסגירות.

ציר כוח: המקום שממנו אנו פועלים בלי להחסיר מעצמנו ולהצטדק על קיומנו, ומצד שני בלי להפריז ולהתיימר שאנחנו כבר מתקנים. ציר, בדומה לציר בבישול, פירושו ריכוז, מיקוד בכוחות הטובים שלנו.

דיוק: הבחירה הטובה ביותר שמתאפשרת לנו ברגע זה במציאות. דיוק הוא אינו אובייקטיבי, אלא תמיד סובייקטיבי ויחסי – לעצמנו, לכוחותינו, לסיטואציה. 'שמחה ומנוחה נמצאים בכל רגע של דיוק' (ימימה).

היחסים שלנו. הלימוד מכניס את ה' אל תוך ה'בין אדם לחברו'. בעבודת ה' ישנו דגש גם על הכוונה שמאחורי המעשים, וימימה מכוונת אותנו לבדוק את הלב ומה מתרחש בו, היא מכניסה אותנו פנימה אל עצמנו".

"ימימה לא פיתחה 'חצר' עם הנהגות", ממשיכה עידית, "אבל העבירה לעולם ידע רוחני שבתוכו יש יכולת וכלים לתיקון. היא גם היתה צינור רוחני, ממש הביאה ברכה של שפע בבני, חיי ומזוני. דבר נוסף שראינו אצל ימימה הוא העממיות. כל אחד יכול להגיע, ללמוד ולהתקרב. לא צריך ייחוס, לא צריך להיות חכמים גדולים. הסנדלר והגנר לא פחות צדיקים מבנו של הרב שיושב בשיבה. כאן בלימוד, כל אחד ואחת שווי ערך בתיקון שלהם, יכולים לקחת את החומר ולגדול איתו. אל ימימה הגיעו מהרבה מאוד מקומות".

"בלימוד ימימה בולטת תפיסת הגאולה שיש בכך שכל אדם מתקן את עצמו. זו תפיסה שהתחילה אצל הבעל שם טוב, שתיקן נשמות, והולכת ומתפשטת. אם בעבר הגאולה לבשה פנים של גאולה היסטורית-לאומית, כיום זוהי גאולת הנפש הפרטית, 'נפשי – גאולה'. ימימה הורתה לנו: תפתחו את הבתים כדי ללמד, כדי שהתיקון יתפשט מבית, לרחוב, לעם. כשהתודעה האישית מתרחבת, בסוף תהיה גם גאולה כללית".

בתור אישה, ימימה פנתה במיוחד לנשים?

"כשבעים אחוז מהלומדות והמלמדות ימימה כיום הן נשים, והיא כיוונה את הנשים באופן מיוחד. העיקר אצלה הוא בניית הבית, ודווקא משום שהיא רואה את האישה עם הרבה כוחות להשפיע על הבית, היא רוצה לחזק אצלה את הכוחות שלה, להעמיד אותה על רגליה, לחבר אל הבינה ואל המחשבה העצמאית והלא-תלותית, כך שהאישה תוכל להשפיע את הטוב שלה בבית. ימימה רוצה להחזיר את הנשים למקום שלא מתקיים בתחרות, אלא חיבור לייחודיות שיש לכל אחת".

לא לקפוץ ראש אל תוך הדרמות

"הטוב בכל אחת, בלבד ובמחשבתה, יהיו מתגלים לפני כמתאפשרים" (ימימה)

על אף שבדבריה ניתן למצוא יותר משמץ אמונה בהשגחה פרטית ובסיבה ובמסובב, ועל אף שהרבה מתלמידיה חזרו בתשובה, ימימה עצמה לא עסקה בהחזרה בתשובה, וגם כיום ישנן בין הלומדים קבוצות רבות מעורבות או שאינן דתיות בהגדרה. "בתחילת דרכי בלימוד חשתי שאני פחות טובה ממי שדתייה ומלמדת ימימה, כי היא עצמה היתה דתיה", מתארת אילת מערבי, תושבת קיבוץ אור-הנר, שלומדת מזה חמש עשרה שנה ומלמדת כיום כמה קבוצות. "אחר כך הבנתי שזה פשוט לא משנה. אני באה להעביר חומר שיש בו מהות".

מהן בעינייך סוגיות היסוד שלימוד ימימה מחדש?

"התשתית הראשונית בעיניי היא להציב את הטוב לפני המיותר", עונה אילת, "ולהפריד ביניהם. גם כשהמצב נראה ממש כאוטי, יש לנו בחירה לראות את הטוב. אני מנחילה את זה גם לבנות שלי, הן שתי 'ימימות' קטנות, כבר דוברות בעצמן את השפה... הסוגיה השנייה היא נושא ההמתנה בלימוד. אני אדם דרוך ותגובתי, ועם הלימוד למדתי גם להמתין. לא לדעת כל הזמן את הכל. להבין שכרגע אני מבינה משהו רק באופן חלקי, ובהמשך זה יתבהר. לדעת שגם אם אני כועסת כרגע, במקום להתרחק ולהיסגר, אני יכולה להמתין שהלב ייפתח ואוכל להתקרב שוב".

"ג-אט פון אברהם" בציון רבי לוי יצחק

שבת נועם הנשמות

בקריית קדושת לוי - ברדיטשוב

**שבת מרוממת ועילאית
באווירה כסטורלית**

טיסת חזור

טיסת הלון

יום ראשון

יום חמישי

כולל כרטיס טיסה

- כולל מזוודה
- אש"ל מלא במלון
- ברדיטשוב
- נסיעות פנים

**מחיר
מבצע
מיוחד!**

\$495

• בלבד - כולל הכל •

• סעודות שבת משובחות בשפע כיד המלך •

לפרטים והרשמה:

02-54-10-100

www.zadikimtours.com

סניף ירושלים: רח' ארזי הבירה 49
סניף בני ברק: רח' רבי עקיבא 62
סניף בית שמש: יחזקאל הנביא 63

דור צדיקים
חוויה עם נשמה

יום פתוח להנדסה

בסביבת Project Oriented

11.5.18

בואו לגלות סביבת לימודים ייחודית
תוך התנסות בפרויקטים מעולם ההנדסה,
כבר בסמסטר הראשון.

תואר ראשון

- הנדסת תעשייה וניהול
- הנדסת חשמל ואלקטרוניקה
- הנדסת תוכנה
- הנדסה כימית
- הנדסת בניין
- הנדסת מכונות

תואר שני

- הנדסת תעשייה וניהול
- הנדסת חשמל ואלקטרוניקה
- הנדסת תוכנה
- הנדסה ירוקה עם תזה*

מכירות קדם אקדמיות ייעודיות

שכר לימוד אוניברסיטאי

מלגה מלאה לשנת הלימודים הראשונה לזכאים/ות

**שאטלים מתחנת רכבת 'עד הלום'
אשדוד לקמפוס אשדוד**

*בתהליך אישור של המל"ג

אשדוד | באר שבע

1-800-207-777

SCE

המכללה האקדמית להנדסה ע"ש סמי שמעון

מהנדסים לעולם טוב יותר

אני אדם דרוך ותגובתי, ועם הלימוד למדתי גם להמתין. לא לדעת כל הזמן את הכל. להבין שכרגע אני מבינה משהו רק באופן חלקי, ובהמשך זה יתבהר. לדעת שגם אם אני כועסת כרגע, במקום להתרחק ולהיסגר, אני יכולה להמתין שהלב יפתח ואוכל להתקרב שוב."

"הנושא שחולל אצלי מהפכה בחיים", אומר נעם אוחנה (33), תלמיד מזה 12 שנה של גיל דמרי, שהיה מזכירה האישי של ימימה, "הוא היכולת לשאת במקביל את המהות, הטוב שבי ואת העומס (ראו מסגרת) שחוסם. זה קיים בעוד תורות, אבל אצל ימימה זו ממש יכולת להבין שגם אם אני נמצא כרגע בעומס, אני בו בזמן במהות, שהיא תמצית הטוב, ולהפך – גם כשאני נמצא בחוויה עמוקה של חיבור, עדיין יש לי מה לתקן ולחדד. והיופי הוא שאני לא צריך לוותר על שום גרם מהמהות ומהאידיה שאני רוצה בחיי רק בגלל שעכשיו אני בעומס. ימימה אומרת: גם כשהעומס נוכח, הטוב שלך עדיין שם לגמרי, בדיוק כמו שחווית אותו בשיא החיבור והשמחה שלך."

"העבודה בלימוד היא אישית", ממשיך נעם, "ללימוד החיצוני אין הרבה ערך אם הוא לא הופך להיות דיבור פנימי. עד שאני לא רואה את החיים שלי מבעד להבנה שלמדתי – זה לא משפיע. בהקשר הזה, גם כשלומדים בקבוצה ולפעמים הקבוצה הולכת לכיוון מסוים ואני עוד לא שם, חשוב לי לזכור שאני צריך להיות קשוב למקום שלי, לאופן ולמידה שבה אני מבין את החלק, לאיך שאני מיישם את הדברים. אף אחד לא יעשה את העבודה שלך במקומך, גם המורה הכי מדהים לא יכול לעשות את זה במקומך. ומה שחשוב זה אם הדברים מחלחלים לרגעים הכי יומיומיים ופשוטים, זה המדד בעיניי לכך שהלימוד חי בך."

אביטל: "ימימה מגיישה לימוד פנימי, שאפשר ליישם ביומיום דרך כלים שכל אחד יכול להשתמש בהם. אנחנו יודעים שאנחנו מחויבים לפעול מתוך הכרת הטוב, מתוך מה שיש ומתאפשר לנו, אנחנו משלימים עם החסרים לא מתוך תבוסתנות אלא מתוך הבנה שהחסרים האלה הם אבני הדרך ובזכותן אנחנו בונים את עצמנו."

"כרגע שאנחנו תופסים שהעולם הזה מזמין אותנו לגדול ולהתפתח, אנחנו נעשים גמישים יותר, פחות שיפוטניים ונחרצים", אומרת עידית. "הפגיעות שלנו פוחתות בעקבות הלימוד, האדם נעשה עצמאי יותר כשהוא לא נחסם כל רגע בגלל כאבי הילדות שלו, והוא יכול לממש את עצמו, להתבטא, לשמוח, לפעול ולגדול."

בלימוד אין שום דבר מיסטי

"התוצאה תלמד אותך האם הלימוד כדאי לך או לא. זאת אומרת: חופשיה ללמוד, לא ללמוד, לבוא, לא לבוא, חופשיה לבחור להיאבק או לנקות, לשחרר ולחזור לכוחך. על כן זו פניה להכרה" (ימימה)

מטבע הדברים, הלימוד נתקל לעתים בהתנגדויות קטנות וגדולות. כששאלתי לפני כמה חודשים כמה נשים שלא היתה להן נגיעה ללימוד, איך הן תופסות אותו במשפט אחד, ענתה לי מישלי: דרך מסתורית לעבודת הנפש. אחרת ענתה: כת סודית.

האם לימוד ימימה הוא כזה?

הרב איתי אשכנזי: "כת זו מילה שנוח לשלוף, ואז אני אמור להיבהל וצריך לענות מיד. אני בדרך כלל מציע לאנשים פשוט לבוא ללמוד. ועם זאת, אני חושב שהשאלות חשובות. חשוב לשאול למה הלימוד בשפה שלא תמיד ברורה, ואיך להתייחס למשהו שנשמע שהתקבל בהשראה, והאם זו אכן כת. השאלות חשובות ולא צריך להיבהל מהן. אצל המורים שאיתם למדתי, הדגש המרכזי תמיד היה לא לעסוק בימימה ולא בהשראה, אלא רק התוצאות משכנועות. זה נאמר במפורש. יש לך פה כלי עבודה, תנסה. אם זה עובד – מצוין, אם לא אז לא. אנחנו לא עוסקים בימימה ובדמותה. בלימוד עצמו אין שום דבר מיסטי", הוא מבקש להדגיש.

"ובכל זאת זו שאלה לגיטימית", הוא ממשיך, "כי יש פה שיטה שלא ברור מה מידת ההלימה שלה עם התורה שאנו נושאים מאז מעמד הר סיני. ובעיניי יש מה לחשוש, כיוון שגם לימוד ימימה שייך לעולם התורות שמדברות על חיבור פנימה, הקשבה לעצמי, חיבור ללב, ובעולם הזה יש באמת הרבה בעיות. אני חושב שעל לימוד ימימה מוטלת חובת ההוכחה שהיא לא מפרה את ברית היהדות. בעיניי היא לא מפרה, להפך, יש משהו בלימוד ימימה ששומר על המחויבות לברית, ברית היהדות וגם כל ברית שהיא, כגון ברית הזוגיות, אבל עדיין יש אנשים שמסתכלים עליה בסימן שאלה. הבשורה היא שיש אפשרות ואולי אפילו מחויבות לפתור את הקונפליקט הזה של אנשי התורה עם ההקשבה אל הלב, כי בתכל'ס, אפה כתוב בשולחן ערוך שצריך להקשיב ללב?... יהודי צריך למצוא דרך לפתור את הקונפליקט בין הלב שלו לקדוש ברוך הוא, רק אז הוא יכול להגיע לאהבת ה' אמיתית. אני חושב שלימוד ימימה הוא בית ספר מעשי לאמונה. והאמת היא שכמו בכל מקום, לא כדאי להיצמד רק לשפה אחת ולסגור את עצמנו. אני לומד ימימה יחד עם תורות נוספות, חשוב לשחרר את המקום הסגור."

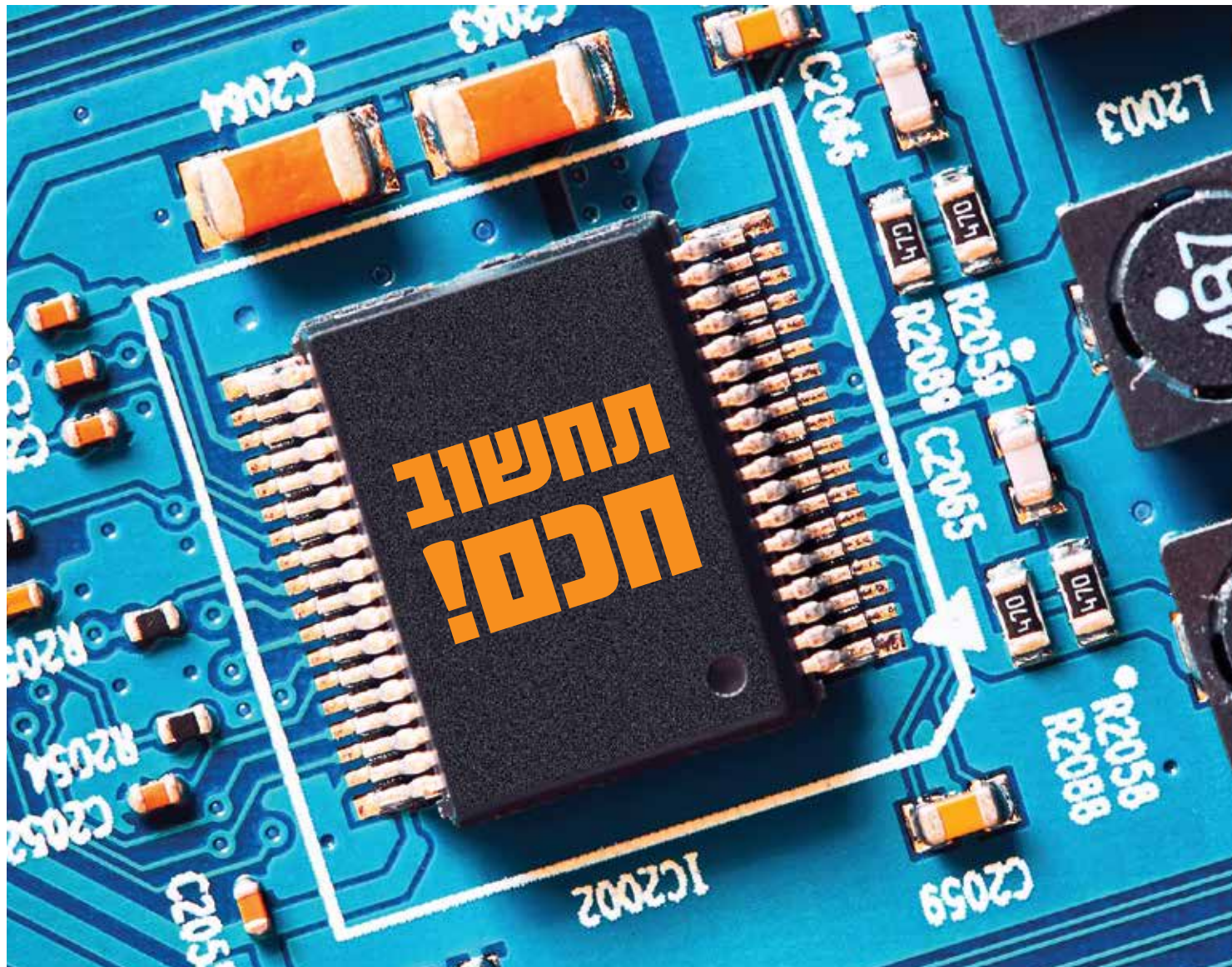
"בכת יש תלות במנהיג", מסכימה עידית, "בכת יש אמירות נחרצות על השתייכות, כת מצמצמת אותך בהגבלה התנהגותית. ואילו כל לימוד ימימה מכוון לעצמיות מחשבתית, לחוסר תלות. בכת כולם נראים אותו הדבר, בלימוד ימימה אין עוד אפיון אחד שמשותף לכל הלומדים פרט לרצונם ללמוד. יש אלף צורות של ביגוד, מחשבה, חסידויות, דתים, חילוניים, יש הכול."

"הלימוד הוא לא שיטה", היא ממשיכה, "ימימה אמרה בעצמה: זוהי לא שיטה, אלא אופן, הלימוד מתווה דרך. בשיטה יש תוצאות ברורות, סדר, צעדים קבועים מראש, וכאן אי אפשר לצפות לאן החומר יוביל. הוא פוגש אותנו ואת מה שקיים בנו, והוא מגיע אותנו כל הזמן עם החיים, זה הסוד שלו."

כשאני שואלת את נעם מה עלולה להיות בעיניי סכנה בלימוד, הוא מסתייג מהמילה סכנה אך מדבר על בלבול שעשוי להיווצר: "לעתים הלימוד נתפס כ'טרנד', הולכים לשמוע שיעור ואפשר לספר לעצמנו שאנחנו עושים עבודה רוחנית ומבינים, כשבפועל עוד לא התחלנו, ואז ההתנגשות עם המציאות עלולה להיות כואבת. ואם לומר זאת מהכיוון החיובי, הלימוד מצריך המון ענווה. להבין שיש לי עוד מה ללמוד ולתקן ולא לפחד מזה."

אם היית פוגש את ימימה היום, מה היית אומר לה?

"הייתי מודה לה מכל הלב, כי בזכותה יש לי לב", אומר הרב איתי.

מכללת לביא ירושלים

מזמינה אותך לרכוש מקצוע מבוקש
בליוי תורני ובמימון של 80% על חשבון הצבא

בוא ללמוד תואר הנדסאי אלקטרוניקה ומחשבים
בתוך שנה ו-8 חודשים בלבד ולהתחיל לרכוש נסיון מקצועי כבר בצבא

הקבלה מותנית
במבחן פסיכוטכני
ובראיון.

אפשרות
למעונות
בקמפוס

קמפוס לימודים
ומעבדות
חדשות.

למצטיינים אפשרות
להמשך לימודים לתואר
מהנדס במכון לב

התכנית מיועדת
לתלמידים תורניים
ורציניים

מכללת לביא ירושלים
מכללה תורנית להנדסאים

- לגילאי 17-24 -

מיסודה של ברנקו וייס-שערי רחמים

לפרטים והרשמה:

073-2100330

הוא להנדס אצלנו את הסתייג, פאמוןה

"מרגע שהכרתי את ימימה הפכתי להיות לומדת לכל החיים", אומרת אביטל, "אין הפסקה מזה. וזו זכות להיות קשובה באופן פנימי ולהבין הבנות. מרגש אותי לראות מהפכות שתלמידות שלי עושות, מבינות, מצמיחות, נעשות אמיצות ופורצות דפוסים שתקעו אותן בחיים. זו זכות גדולה עבורי, ועל זה הייתי מודה לימימה מכל הלב".

"אם הייתי פוגשת את ימימה, הייתי בהודיה גדולה מאוד", אומרת עידית, "אלו הם חיי, הם מתנהלים לאור הלימוד וזו מתנה שקיבלתי ממנה. החיים שלי היו הרבה יותר מצומצמים אם לא היה לי את הלימוד. אני כבר לא יודעת מי אני בלי הלימוד".

"האמת", אומר נעם, "הייתי מודה לימימה, אבל אני מבין שאפילו ימימה עצמה לא יכולה לפתור לאדם את הבעיות שלו. בעיניי הלימוד הוא זה שצריך לעשות את העבודה, לכן אני לא יודע אם מפגש עם ימימה היה משנה משהו משמעותי בעבודה שלי. יכול להיות שהייתי זוכה והיא היתה אומרת כמה משפטים שהיו עושים לי סדר, אבל בסך הכול אני מאמין שהיא אמרה לי את כל מה שיכלה לומר לי בחלקים שהשאירה. אני בעיקר בתקווה שאמשיך לעשות עם זה את עבודתי".

ואהבת לרעך כמוך - התיקון

"ואהבת לרעך כמוך", לקבל את הנשמה ממול באהבה, לקבל את עצמי כפי שאני. ברגע שהאדם לא משקר לעצמו, הוא מתקרב בחום" (ימימה)

פותחת. "השאלה המעניינת היא עד כמה אנחנו, תלמידי ימימה, מודעים להקבלה הזו, והאם אנו מתקנים את אשר לא נהגו כבוד זה בזה. זוהי זווית הסתכלות חדשה על תפקיד המלמדים והלימוד".

הסבירי

"במכון מעיין, שבו פעלה ימימה, כל הקירות היו לבנים ונקיים מאוד, היה לה חשוב שיהיה רק מה שצריך. על הרקע הזה בלט קיר הכניסה שעליו היה קישוט אחד, באותיות גדולות בצבע תכלת היה כתוב המשפט: 'ואהבת לרעך כמוך'. כידוע, זהו המשפט שהטביע רבי עקיבא: 'ואהבת לרעך כמוך' - זה כלל גדול בתורה. ימימה מלמדת את היסוד הגדול הזה כלשונה, לאורך ולעומק הלימוד".

"כ"ה באייר", היא ממשיכה, "מ' ימים לעומר, הוא יום השנה לימימה. בימי ספירת העומר נוהגים קצת מנהגי אבלות לזכר שנים עשר אלף זוגות התלמידים של רבי עקיבא שמתו בפרק אחד, בין פסח לעצרת, על שום שלא נהגו כבוד זה בזה. הרבי מלובביץ' שואל, בפרק על ימי הספירה שנמצא בליקוט 'שערי המועדים', איך יתכן שדווקא תלמידיו של רבי עקיבא, שטבע את הכלל העמוק של 'ואהבת', לא נהגו כבוד זה בזה ועל זה נענשו שמתו כולם בפרק אחד? ומסביר בין היתר שכל תלמיד של רבי עקיבא הבין את תורת רבו בדרכו, והאמין מאוד בצדקת דרכו, שרק הוא מקיים כיאות את מאמרי רבו. בנוסף, הנוקשות הזו הצמיחה צורך בלתי מתפשר שחברו ינהג כמוהו, שאם לא כן - הוא חוטא ומחטיא את המטרה. דווקא מרוב שאני אוהב אותך, אני רוצה שתעשה כמוני, ואני לא מסוגל לסבול שתנהג אחרת. זהו חוסר הכבוד שנהגו זה בזה".

ומה הקשר לתלמידי ימימה?

"כשימימה פעלה במכון מעיין, כולנו באנו אליה והתקבצנו שם. מעט זמן אחרי הסתלקותה כולנו נפוצנו לכל עבר, ואין מי שיאסוף אותנו חזרה תחת ארגון או מכון אחד, שנהיה כולנו תמימי דעים. היו ניסיונות פה ושם אך ללא הצלחה. כיום המציאות היא שכל אחת ואחד מאיתנו, 'הלומדים המלמדים', נמצא במקומו, מלמד בדרכו, מוצא את החיבורים האישיים שלו בחומר ואת הדרך הייחודית שלו להנחיל את אור ההבנה ללומדים וללומדות. השנה, ההתבוננות בהקבלה הנ"ל הולידה אצלי תובנה חדשה, שאמנם לא בכוונה תחילה אך בפועל, באופן יחסי, אנו מתקנים את עניין תלמידי רבי עקיבא. עם הזמן והדיוקים שמעמיקים כולנו לומדים לכבד, לא להתערבב, לשמור על הפרדה ולתת ברכה זה לזה".

"רבי עקיבא לא התייחס ממות תלמידיו", מסכמת תימורה, "הוא העמיד מיד עוד חמישה תלמידים, בהם רשב"י ורבי מאיר בעל הנס, השקיע בהם את כל מרצו והם העמידו עולם ומלואו. זה הלימוד שאני לוקחת מההקבלה הזאת, להעמיק עוד ועוד ללא לאות את היסוד של 'ואהבת לרעך כמוך', ליישם אהבת ישראל באמת ובתמים כי זו העבודה של כל אחת ואחד, למצוא שוב ושוב בעומק דליבא את המקום שמכבד את הזולת למרות דעותיו והנהגותיו השונות. אנחנו, תלמידי ימימה שזכינו ללמוד איתה, שליחים של אור, לוחמים של אור, וזה הנשק שלנו, חוד החנית של דור הגאולה - 'ואהבת לרעך כמוך' - אני ה'".

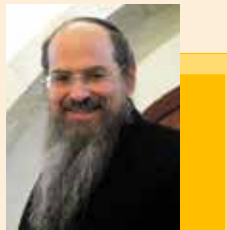
"אני חייבת להגיד לך שכל הנושא של מה היה שם ומי היתה ימימה כבר נטחן מכל כיוון", אמרה לי תימורה פלג, תלמידה של ימימה ומלמדת בעצמה כחמש עשרה שנה, כשפניתי אליה לצורך הכתבה הזו. "את רוצה רעיון מעניין יותר?" היא שאלה ואני נדלקתי.

"אני בוחנת כבר הרבה שנים את ההקבלה בין תלמידי רבי עקיבא שמתו במגפה בספירת העומר, לבין תלמידי ימימה, ניבדל לחיים ארוכים", היא

קורס הדרכת כלות והכשרת בלניות
יפתח ביום שלישי א סיון.
מרצה- הרב שמואל יוסף
מרצה אורחת - הרבנית ד"ר חנה קטן

קורס מדריכי חתנים
יפתח ביום שני כט אייר
מרצה הרב שמואל יוסף
מרצה אורח הרב הרב מנחם בורשטיין

קורס יועציות/נישואין
יפתח ביום ראשון כח אייר
מרצה- הרב שמואל יוסף

הבעל שם טוב אומר

הרב שמואל טל | ראש ישיבת תורת החיים

עשייה משותפת עם ה' יתברך

אלוקים – מבלי לראות בקדוש ברוך הוא שותף ונוכח באמת. אפשר אפילו להתפלל בצורה כזו – כמצוות אנשים מלומדה, מבלי לבקש את קרבת ה' כלל. אך אז האדם הולך ומתנתק מה'. מציאות זאת היא בחינה מסוימת של "ועבדתם אלוהים אחרים" אפילו שהאדם עסוק בתורה ובמצוות.

על האדם "לפעול עם אל", כדברי חז"ל: "אמר רבי ירמיה בן אלעזר: עתידה בת קול להיות מפוצצת באהלי צדיקים ואומרת, כל מי שפעל עם אל יבוא ויטול שכרו" (ירושלמי שבת פ"ז ה"ט) – לימוד התורה וקיום המצוות צריך להיות מתוך גישה של עשייה משותפת עם הקדוש ברוך הוא. וכן פירש הקרבן העדה על הירושלמי: "שעסק בתורתו ובמצותיו, שהרי הוא כאלו בורא עולמות".

ישנם שני רבדים לפעולה זו עם בורא עולם, המתבטאים בשני הפירושים שהעניקו תלמידי הבעל שם טוב לדרשתו: האחד, ההפנמה שרק מה' יתברך לבדו מקבלים אנו את הכוחות והחיות לעסוק בתורה ובמצוות, ועל כן לימוד תורה איננו חכמה בעלמא הנזקפת לכוח השכלי שלנו, אלא מתת ה'. יתרה מכך, בעצם עשיית המצוות ולימוד התורה מתחברים אנו לה' יתברך, בורא כל העולמות, והשכינה הקדושה שורה עלינו. "כל כוחותיו וחיותו הוא הבורא ברוך הוא".

הרובד השני הוא האמונה בשליחותו של האדם בעולם. כל אחד מאיתנו הוא שליחו של הקדוש ברוך הוא לתיקון עולם במלכות שדי. על האדם להקדיש את כל מעשיו ופעולתו בעולם כדי לתקן את העולם ולרוממו כרצון ה', למען גילוי כבוד מלכותו. כשחיים כך, הקדוש ברוך הוא נוכח לא רק בתפילה או בלימוד התורה, אלא כל שעושה האדם בעולם אינו אלא למען כבוד ה' יתברך, ו"הכל נעשה עבודת הקדוש".

רובד זה מעוגן בהבנה שהעולם נברא חסר דווקא, וזאת כדי שהאדם ישלימו ויתקנו כרצון ה', ובוה האדם פועל עם אל – שאין העולם משתלם אלא בעבודת האדם.

מרגלא דהרב בעל שם טוב נשמתו בנגזי מרומים, זכותו יעמוד לנו, על מה שכתוב: "וסרתם ועבדתם אלוהים אחרים" (דברים יא) – תיכף כשסרתם מאת ה', מיד ועבדתם אלוהים אחרים. כי זהו עיקר הדעת, לידע שכל כחותיו וחיותו הוא הבורא ברוך הוא שהוא תקיף ובעל היכולת ובעל הכוחות כולם.

מאור עיניים, שמות ד"ה אך דנודע

אמר אא"ז זללה"ה על פסוק "וסרתם ועבדתם אלוהים אחרים", פירוש "וסרתם": תיכף כשסר האדם מדביקות

מחשבתו בה' יתברך, ועבדתם אלוהים אחרים, אזי עובד אלוהים אחרים יחשב חלילה. הגם שדבריו צריך לפני ולפנים, מכל מקום לפי קט שכלי אבאר בקיצור. כי האדם העובד ה' בכל דרכיו ומקיים "בכל דרכיך דעה", שעושה הכל בדעת, כמו אכילה ושתיה ושינה ודיבוריו עם העולם בכדי לקרבן, או בכדי להסיר ממנו העצבות, או בכדי פרנסתו להחיות את נפשו בכדי שלא ימנעו מלעבוד ה' – ואם הוא עושה זאת בדעת, אזי הכל נעשה עבודת הקדוש.

דגל מחנה אפרים, קדושים ד"ה אל תפנו

ישנו רובד עמוק של דבקות וחיבור אל ה' יתברך, מעבר לרובד הבסיסי של קיום המצוות והימנעות מעבירות. וברובד זה, כאשר אדם מתנתק מהדבקות בה' זו בחינה ובכוחה של עבודת אלוהים אחרים. לפי שני ההסברים תלוי הדבר בדעת. המאור עיניים מלמד ש"עיקר הדעת" הוא הידיעה שכל חיותו וכוחותיו של האדם הוא מה' יתברך. הדגל מחנה אפרים מלמד שצריך לעשות "הכל בדעת" לשם שמים, כי "הדעת הוא מלשון 'והאדם ידע את חוה', והוא לשון התקשרות והתחברות" (תניא, פרק ג.א). ה' יתברך נתן לנו את התורה כדי שנתקשר ונתחבר אליו במעשיו ובאמונתנו, ולכן התרפות מכך היא פירוק של ההתקשרות.

ה' לא רוצה שנעבוד אותו 'בנפרד ממנו' אלא שנכונן עמו מערכת יחסים של אהבה גדולה. ואהבה אינה יכולה להישאר ברובד התיאורטי, המופשט, בלבד. היא צריכה להתבטא בעולם המעשה. גם בשיר השירים אנו רואים שהדוד והרעיה עורגים לעשות דברים ביחד, ולו גם דברים פשוטים של מה בכך: "לכה דודי נצא השדה נלינה בכפרים נשכימה לכרמים נראה אם פרחה הגפן פתח הסמדר הנצו הרמונים" (ז, יבג).

גם באהבת אדם לחברו, העשייה מהווה חלק משמעותי מהחיזוק וההפעלה של האהבה, ובלעדיה האהבה עלולה להתמסמס. העשייה איננה רק אמצעי להיכרות הדדית ויצירת קשר, אלא הרבה יותר מכך: העשייה יוצרת התגלות של הנפש. כשאדם יוצר ופועל, הוא מגלה חלקים שונים מנפשו, כגון כוחות המחשבה והיצירה המיוחדים לאישיותו. כשהעשייה הזו נעשית בשיתוף עם אדם נוסף, הרי שהנפשות המתגלות מתחברות יחדיו. וגם כאשר היא נעשית בשליחותו ולמענו, היא יוצרת חיבור נפשי הדדי בין הנותן למקבל.

הקדוש ברוך הוא נתן לנו את תורתו הקדושה ואת מצוותיו הנפלאות כדי שנידבק בו ונתחבר אליו. אך אפשר ללמוד תורה ולקיים מצוות ללא דעת

"ואוליך אתכם בדרך חדשה..."
(רבי נחמן מברסלב)

חדש

ישיבה גבוהה בביתר עלית
הרב אהרן אליהו פירר, הרב עזריאל שיין והרב דן לוינזון
בדרכו של רבי נחמן מברסלב לבחורים ואברכים
שהתקברו לברסלב מהציבור הדתי לאומי

אם חשקה נפשך בלימוד ספרי רבינו בעיון ובבקיאות, בקיום העצות בפשיטות ובתמימות ובקצב שלך, הצטרף אלינו!

דגש על התבודדות, שמחה ודיבור חברים

"הליכה עם תורות" רבינו ז"ל

לימוד גמרא והלכה ישיבתי

הישיבה תיפתח בא' אלול. במקום בית מדרש, חדר אוכל ופנימיות. אל תתלבט. בא לראות!

ערב גיבוש יתיקיים ביום רביעי ב' סיון למרטים:

מנחם שמשוני- 050-4833307
מתנאל כלך- 058-5800508

מה יפיו פעמיים
מאמרי גפילה ופיוט נשי

ביתר עלית
לב
יובל
אור
השראה
קצב
רוח
חיים

רביעי כ"ד אייר 9.5 | פתח תקווה
מועדון הנולה, שמואל הנגיד 7, בניסן: 40 שח / 50 שח | כרטיסים באחר הנולה
שני כ"ט אייר 14.5 | 20.30 | מודיעין
סניף "אסונה", אבני החושן 90
רכישת כרטיסים באתר "אורות יצחק" Orotim.org בניסן: 25 שח / 30 שח
עריכת כרטיסים בדרך הפייסבוק שלנו

פנה זיוה פנה הדרה

דברי הספד לרב חיים ישעיהו הדרי זצ"ל מאת תלמידו הרב חיים סבתו

והוא מצעק "אבי אבי". אבי בתורה, אבי ביראה, אבי בהנהגה, אבי במוסר.

נשבר הברית התיכון של ישיבת הכותל. הרבה בריחים יקרים וחשובים לישיבת הכותל. אבל הרב הדרי היה הברית התיכון המברית מן הקצה אל הקצה. והוא נשבר. הברית התיכון. אבדנו מורה, אבדנו מדרך, אבדנו יועץ חרשים. אבל יותר מכל אבדנו רע, ידיד. אולי זו חציפות מתלמיד קטן לראות את רבו כידיד. אבל ככה הוא נתן לנו הרגשה, שאנחנו רעים. כל השיחות הארוכות שלנו, ארבעים שנה, היו שיחות של רעים. מלאות תורה אבל מלאות ידידות ורעות.

היינו עשרים תלמידים בקושי גרים בחורבה בישיבת הכותל. בלי חלונות, גשם נכנס, אמצע החורף, חנוכה, ולפי הוראת הרב פריימן ז"ל קבענו מגורת חנוכה בשער של בתי מחסה. הלכנו עשרים תלמידים להדליק נרות והרב הדרי בינינו, והתחלנו לרקוד. ובריקוד, בנהרה שהייתה על פניו של הרב הדרי, (יחד איתנו היו ישעיהו הולץ ז"ל, אפרים שמלצר ז"ל), הרגשנו שאנחנו לא עשרים תלמידים, אלא של אלף תלמידים. הרגשנו בו רוממות רוח! איך הוא הצליח ליצור רוממות רוח בשיעור קטן של 20 תלמידים. איך הוא הפך יום של חנוכה, שהוא חצי בין הזמנים ליום של קדושה, של חג של רוממות.

היינו יושבים בבית המדרש חמישה עשר תלמידים שבקושי למדנו כמה דפי גמרא בעיון, והוא כבר הביא לנו שיעורים של גדולי תורה שאחר כך היו לגדולי הדור והיו מרביצים שיעורים בישיבה ובפוליס עיונים עמוקים של ר' שמעון ור' חיים, והרגשנו שאנחנו בישיבת וולוז'ין, לא בשיעור א בישיבת הכותל. איך הוא נטע בנו את ההרגשה הזו באיזו חכמה, באיזו עצה, באיזו תבונה ובאיזו אהבה נלבבת.

אחרי כמה חודשים בישיבה הצלחתי לחסוך ממון ולקנות ש"ס ותפילין מהודרות. הרב הדרי ממקומו בא אלי ואמר לי: 'קנית תפילין חדשות, מזל טוב!' אני כולי הייתי נרגש איך הוא הרגיש ואיך הוא ידע מה עובר עלי מהיום הראשון שנכנסתי לישיבה. הייתה לו אינטואיציה חריפה, הוא ידע כל תלמיד מהיום הראשון שלו בישיבה, "מה השרביט שמונח בסטנדר שלו", כלשוננו. הוא זיהה רבנים צעירים שבאו ללמוד בבית המדרש והוא ידע שהם עתידים להיות גאוני הדור ואימץ אותם לישיבה.

הרב הדרי השכיל לדעת שהדור הזה הוא חייב לקשור אותו לעולם התורה ולעולם הישיבות, לפני שיסטה למחוזות אחרים. ובחכמה רבה הוא עשה שהישיבה תהיה קשורה לעולם התורה ולעולם הישיבות. יחד עם זאת הוא ידע שהוא מוכרח לפתוח להם חלונות רוחניים חדשים. הוא הרגיש באינטואיציה והוא פתח להם שערי מוסר ושערי חסידות ושערי תנ"ך והרב הוטנר והרב קוק והשפת אמת, אבל יחד עם זאת שמר על המידה, שמר על האיוון ובחכמה, כתבונה וברעננות עשה את הדברים הללו. זה דודי וזה רעי, זה הברית התיכון שנשבר.

וכבר ציינו אבל לא רבים ידעו זאת בחייו, שהתכונה העיקרית ביותר שלו הייתה הענווה. כל מה שהוא עשה שהוא היה הברית התיכון בישיבת הכותל היה נראה כשפל רוח היה נראה כאילו הוא כלום, כאילו הוא שמש, מזכיר, אחרים עושים הכל, הוא כלום. אבל הוא היה הכל. חמישה ימים אחרי תחילת המלחמה הנוראה של יום הכיפורים, באמצע סערת הקרב הנוראה, מופיע הרב הדרי ברמת הגולן בשדה הקרב, לא תכנעו, חזו בני, חזו בני. ביום החמישי למלחמת יום הכיפורים. כמה כוח זה נתן לחיילים שחלקם היו רצוצים ושבורים.

אחרי כמה חודשים הגעתי לחופשה הראשונה שלי בבית, עוד לא הספקתי להניח את התרמיל, להגיד לאבא ואמא שלום, נכנס הרב הדרי. מאיפה הוא ידע בכלל שיצאתי לחופשה? והוא מתנצל ואומר הייתי חייב לבוא, לא יכול שלא לבוא וישב איתנו.

ובכל דבר ודבר ליווה אותנו בחכמה ובתבונה וברעננות.

כולם זוכרים את המראות הללו.

חבורת נערים ישראלים בני תורה
בחולצה לבנה וכיפה סרוגה
מבתי מחסה יחדיו מרקדים
שלובי ידיים ובעיניהם נהרה
לכה דודי לקראת כלה
לקבל מלכה אצל כותל מערב
עיניהם חולמות מקום מקדש
ועל פניהם שכינה שורה
מכל עבר מבטים בוחנים

ירושלמים בקפוטות שחורות
חסידים בשיראין ושטרמלים
ספרדים מתפילת ערבית שבים
ותיירים בכיפות צבעוניות
מי אלה הנערים ומי בראשם
בלבוש רבני ומגבעת רחבה
עיניים עצומות ועל פניו אורה
שמחתי באומרים לי
בית ה' נלך

צילום: יהודה הנדלר

הוא זיוה הוא הודה הוא הדרה. פנה זיוה פנה הודה פנה הדרה של ישיבת הכותל.
פנה זיוה פנה הודה פנה הדרה של עיר הקודש והמקדש.

על לוח מודעות פתקא
בכתב ידו רשומה
אחר תפילת שחרית
על סטנדר דפיקה
את הישיבה מוביל
בשפה ברורה
בחן ובחיוך בחוסם ובלבביות
לכל תלמיד פנים להסבירה
הוא רב החובל הוא קברניט לספינה
שטה ברגיעה או מתנודדת בסערה
הוא הודה הוא זיוה הוא הדרה

בסמטאות הרובע מתרוצץ
עם שרים ואנשי "החברה"
עפר חורבות ירושלים
מאבק בגדיו ונעליו
ובמסדרון הישיבה מתייעץ
לשמוע עצת זקני חבורה
הוא הקברניט הוא רב החובל
וביום החמישי לעת ערב
היא שעת השיחה
חורו ממקרא לרמב"ן

סקופים מים החסידות

דוני ליברמן

בהר

חיות ה' יתברך שבקרבו, היינו "נפח בה ובערה", שמגלה אש התורה בגחלת הבלי העולם; ואם יעשה עסקיו מצד גשמיות בלבד, היינו "רקק בה וככתה", שמתיר העסק בגשמיותו ואינו מגלה את שורש חיותו. וזה טעם כל הבריאה, כדי שבני ישראל יתקנו הטבע ויגלו בו אש התורה. [ע"פ רבי יהודה לייב אלטר מגור, שפת אמת, בהר תרל"ב]

כוח בלי גבול

כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים

"אם כבנים ואם כעבדים" – איזה תואר עליון יותר? צא ולמד מסדר הדברים: בנים נקראו ישראל עוד קודם יציאת מצרים, "בני בכרי ישראל", ואילו עבדים לא נקראו אלא משעה שניתנה להם תורה בסיני, כדברי חז"ל: "אוזן ששמעה על הר סיני כי לי בני ישראל עבדים". הכיצד? זיקת הבן לאביו היא תכונה טבעית חזקה ביותר, אך עם זאת היא מוגבלת בכוחה, שכן אדם עשוי להתגבר על טבעו. מנגד, זיקת העבד לאדוניו היא הכרח המנוגד לטבעו, ועל כן גם איננה תלויה ברצונו ואיננה מוגבלת על ידו. אם מאז ומעולם היו ישראל קשורים לבוראם בבחינת בנים, בטבעיות הרצון, הרי משעת מתן תורה ואילך עשה אותם הקב"ה לעבדיו ובכך העניק לברית הכרותה ביניהם כוח בלתי מוגבל. [ע"פ רבי מנחם מנדל מליובאוויטש, ליקוטי שיחות ח"א, עמ' 1]

להכיר את הבורא

וַיִּדְבֹּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּהַר סִינִי לֵאמֹר

דרשו חז"ל: "וכי מה עניין שמיטה אצל הר סיני? אלא מה שמיטה נאמרו כללותיה ופרטותיה ודקדוקיה מסיני אף כולם נאמרו כללותיהן ופרטותיהן ודקדוקיהן מסיני". ועדיין יש לנו לשאול מפני מה ראתה התורה לנכון להשימענו זאת, ומדוע במצוות השמיטה דווקא. והטעם, כי מצוות השמיטה שבה שובתים כל ישראל מעבודתם ומפנים לבם לתורה ועבודה, היא "כללא דאורייתא" [=כללות התורה]; שעל ידה נמשכת בלבנו ההכרה שיש בורא לעולם, הארת מאמר "אנכי ה' אלקיך", שהיא תכלית התורה. על כן, ראויה מצוות השמיטה הכללית ללמדנו על תרי"ג מצוות כולן, שאף הן מסיני ניתנו בכל פרטיהן ואף הן עצות טובות המביאות אותנו לתכלית זו, שנוכח להכיר ולדעת כי "אנכי ה' אלקיך". [ע"פ רבי צדוק הכהן מלובלין, פרי צדיק, בהר, א]

בין "חיצון" ל"פנימי"

בְּהַר סִינִי

מה בין "חיצון" ל"פנימי"? חיצון עושה דבר אחד וחושב על דבר אחר, ואילו פנימי, בשעה שהוא עושה דבר מה, הריהו נמצא לגמרי בעניין זה, מבלי להותיר כל מקום לדבר אחר. כשמקיימים מצוות, יש לקיימן בפנימיות: לא לשם שכר גשמי, שכר רוחני, זיוון הנפש או כל עניין צדדי אלא אך ורק משום שזוהי הרצון העליון. כך אנו למדים מנתינת התורה על הר סיני דווקא, ולא על הרים אחרים המחוננים במעלות חיצוניות בולטות יותר, שכן נתינת התורה היא רק במקום שבו אין מתערבים עניינים צדדיים; תורה – לשם תורה בלבד. [ע"פ רבי מנחם מנדל מלובלין, ליקוטי שיחות ח"א]

העולם חשוב

וְכִי תִמְכְּרוּ מִמֶּכָּר לְעַמִּיתְךָ אוֹ קָנָה מִיָּד עַמִּיתְךָ

אמר רבי ישראל בעש"ט: אם הלומד משנת "המחליף פרה בחמור" לשמה חשוב מאוד לפני הבורא יתברך, כל שכן המחליף פרה בחמור באמת ומנהיג עצמו בזה על פי התורה. כי כל דבר שיש בעולם לא בראו ה' יתברך אלא לכבודו, כי כל דבר קטן וגדול אינו מתנהג כי אם על פי התורה, ומכל דבר יכול לעבוד את ה' ולהכיר בו שכל עליון ונפלאות הבורא ברוך הוא. וגם על דרך הפשט, אם מתנהג על פי התורה בכל עסקיו עם הבריות הרי הוא מקיים מצווה בכל רגע ורגע, שכן "ישב ולא עבר עבירה נותנין לו שכר כעושה מצווה", ונמצא שעוסק בתורה תמיד – אפילו בשעה שעוסק בסחורה. [ע"פ רבי מנחם נחום מטרנוביל, מאור עיניים, מסכת שבת, ד"ה נשאת ונתת באמונה]

אש התורה בהבלי העולם

אֶל תִּזְנוּ אִישׁ אֶת אָחִיו

על פסוק זה אמרו חז"ל: "מות וחיים ביד לשון", לשונו של אדם, שבה הוא דובר אמת ומישרים ובה הוא דובר שקר ורמייה. ועוד אמרו: משל לגחלת שהייתה לפניו, נפח בה ובערה, רקק בה וככתה. כי בוודאי יש אש התורה בכל דבר שבעולם, רק שטמונה ומכוסה כשלהבת הקשורה בגחלת, וצריכים לחפשה ולגלותה. ואין הדבר תלוי אלא בבעל הלשון, הוא האדם. אם ישמור לעשות כל דבר מצד

לנצי"ב וכלי יקר לו לעזרה ושפת אמת ורמזי קבלה חסידות במידה סיפורי הפשטחאי וחיידודי הקוצקאי עם הרב צבי יהודה והרב חרל"פ ר' חיים וולוז'ין ור' חיים שמולביץ והשיחה מתעלה במעלות הזמן והמקום ומחשבתו איך יקשור אליה הבחורים מבני עקיבא באים ונפשם תמימה חלוצים ואוהבי מדינה עם דורות עבר עם ישיבת חברון וקלויז המוסר איך ימשיכו הם השרשרת הנהדרה ויוסיפו עוד חוליה אחת בתורה הוא הקברניט הוא רב החובל הוא הורה הוא הדרה

חנוכה בריקוד סביב נרות דולקים פורים בחרוזים בבית הרב הראשי וקדושת יום כיפורים במוסף ונעילה ריקוד שמחת תורה מול ארון קודש מונפים ספרים שיעור כללי של תלמידי חכמים ומפקדים מספרים בליל עצמאות ובין לבין את חבורת צפת לעודד ומראה מקומות ורשימות ותכנית הלכה ותכנית בקיאות וכולל רבנות וכולל דיינות הוא הורה הוא זיוה הוא הדרה

וביום הכיפורים הנורא לבש מלכות ועטרה חיבק בחום את החבורה הדרה לקרב בסערה באומץ לב ובכוונה טהורה חזו בני חזו בני שר לעומתם באהבה מה תואר לו נקרא הוא הורה הוא זיוה הוא הדרה.

נשבר הברית התיכון, אבל נשארו עם חכמתו, עם תבונתו, עם עצתו, עם דרכו להקים מקומות תורה. אלפי תלמידים כמוני זכו לקבל ממנו את השער לעולם התורה, את הברית של בניין התורה, את החכמה לבנות משפחה של תורה, ממנו למדנו.

אבל דבר אחד גם על המשפחה. לפני שהנכדה האחרונה שלו התחתנה הוא לא נח ולא שקט, ולא נתן לי מנוחה ביום ובלילה. וביום שהיא התחתנה הוא צלצל ואמר לי עכשיו אני יכול לנוח, ואז גם אתה יכול לנוח.

אומר למורנו הרב לך תנוח בשלום על משכבך. ראה ראית עולמך אשר בנית, ובנים ובני בנים, תלמידים ותלמידי תלמידים, עוד יעמידו דורות של תורה וישמרו מכל משמר שהתורה תהיה אותה תורה בהמשכיות של מסורת הדורות הנהדרה, אמן.

(מתוך חוברת ההספדים שהמשפחה מוציאה לאור בימים אלו)

פרץ איינהורן

אתה לא צבוע!!!

"כבר אין לי כוח למשחק הזה. בתור מפקד אני באמת בקושי ישן, לחץ מטורף, הקצין שלי עכשיו עזב, ובפועל אני גם מפקד וגם ממלא את מקומו. ועכשיו, שחורית ביחיד בעשר דקות והגזומתי. מנחה וערבית - יומיים לא, יום כן. שבתות - כל הזמן זמן בפלאפון, אני בכוננות, לפעמים זה באמת מבצעי אבל לפעמים מתקשרים אלי בשביל אוכל לעמדות. מתי פעם אחרונה קמתי לתפילת שחרית במניין בשבת בבוקר? אולי לפני חודש וחצי. התפקיד הזה פשוט גומר עלי, ובגלל זה אני גם לא רוצה להמשיך. מנסים ללחוץ עלי לצאת לקצינים, אבל אני פשוט גמור נפשית ורוחנית. מרגיש צבוע לגמרי. בטיירות דחפתי את כל החברה לתפילות, הרמתי בזמירות שבת את כל הסוללה, הייתי גבאי, קראתי בתורה והרגשתי נפלא. היום, אני נלחם על השבת שלי. קשה לי עם זה שהחיילים הדתיים פוגשים מפקד סמרטוט מבחינה רוחנית. הם לא רואים אותי במניין, הם יודעים שאני מפקד מקצוען, אבל מבחינת יראת שמים לא נראה לי שסומכים עלי יותר מדי ובצדק."

"אתה יודע אחי, אני גם רוצה להתחתן, מי תרצה אותי? ועכשיו לחזור לשיבה? ! ממש אין לי מוטיבציה. נראה לי שאני לא ראוי וגם לא מסוגל ללמוד תורה יום שלם. בקיצור: אני קרוע. תודה רבה שאתה מקשיב לי, אשמח לעצות!"

ברוך ה' שנתן לי סבלנות לשמוע את ההסדרניק הצדיק הזה עד הסוף. היהודי פשוט קודש קודשים, כולו מסירות נפש, מלא ביראת שמים והוא לא יודע את זה! כמה שזה מפריע לו, אפילו כשהוא בגדר של "עוסק במצווה פטור מן המצווה" וכשהוא חייב "לחלל שבת" לשם שמים. כמה הוא קרוע מכל תפילה שהוא מפספס או מקצר, פשוט פלא פלאים. אחי אהובי, אתה יודע מה הבעיה העיקרית שלך ושל עוד מאות ואלפי חיילים? אתה ואתם לא באמת מאמינים שהעשייה הצבאית היא ממש עבודת השם. אתם לא באמת מאמינים שזה ציווי אלוהי ושליחות אלוהית ואתם בצוותא עם הבורא ברוך הוא בכל כתיבה בשבת ביומן המבצעים, ואתם בצוותא עם הבורא ברוך הוא בכל תפילה ביחיד כשאין ברירה. אתם לא באמת מאמינים שלהניח תפילין בצהריים כי לא ישנתם כל הלילה ועוד שעה אתם עולים עוד פעם לעוד שמירה, זו הנחת תפילין נהדרת.

אם לא תתחילו להפנים שהעשייה הצבאית היא קודש קודשים ובפקודה מקודקוד עולם אתם מצווים לפעמים לחלל שבת, להתפלל ביחיד, לוותר על הלימוד הקבוע וללמוד יותר טוב את המפה של הניווט ואת כל מה שצריך להכין לפעילות המבצעית, ואתם מצווים גם לנוח ולאכול כדי לא להתמוטט - אם לא תפנימו את זה, כולכם תמשיכו להרגיש חולשה רוחנית בצבא ולהרגיש צבועים, וכולכם תמשיכו להרגיש רחוקים מהשם יתברך ובלי כוחות לצאת לקצינים ובלי כוחות לחזור לשיבה ללמוד תורה.

כן אחים אהובים. "בתוך עמי אנכי יושב" ואני יודע שמהר מאוד, יותר מדי מהר, זה הופך להיות כבר הרגל רע, ואתה כבר מתחיל לא לקום ולא להתפלל ולא בדיוק לשמור שבת קלה כבחמורה, ומתחיל לחפש את כל הקולות שבעולם, ולאט לאט גם בשבתות מחוץ לצבא אתה מתחיל לזייף בתפילות במניין, בברכות וביחס לשבת. אבל כל זה לא היה קורה אם אתה ומאות ואלפי החברים שלכם הייתם מבינים שרוב הדברים שאתם עושים במסירות נפש - זה בדיוק מה שהשם יתברך מצווה אתכם לעשות. אם הייתם מפנימים את זה, הייתם מרגישים עם השם יתברך ובצוותא אתו כל היום ממש - בשמירות, בסיוורים, בכתיבה בשבת ובתפילות, ולא הייתם מרגישים צבועים!

הייתם מרגישים בטוחים בהשם יתברך ושמהם בעבודתו, והייתם זוכרים כל הזמן שאתם סך הכל צריכים לשים לב ולדקדק בהלכה ולהיות בקשר עם הרבנים, ולהתאמץ להיות אמיתיים וישרים ולבחון כל מקרה לגופו - מתי באמת אתם פטורים ממצווה כי אתם באמת עוסקים במצווה ומתי זו רק חולשה.

מי שזוכה לוודאות שהעשייה הצבאית שלו זה קודש קודשים אינו מרגיש צבוע! הוא מרגיש טהור! כל אחת מתפללת להשם יתברך להתחתן עם מישהו טהור ועובד השם יתברך במסירות נפש, ואז אפשר באמת להמשיך מתוך יראת שמים טהורה לחתום עוד קצת ולצאת לקצינים או לחזור לשיבה וללמוד תורה באותה מסירות נפש טהורה בשם כל ישראל.

בשבת האחרונה זכינו להיות עם חיילי התותחנים בבסיס "שיבטה". ברוך השם הייתה שבת נפלאה. אחד המפקדים, בוגר ישיבת הסדר, ביקש לדבר איתי שיחה אישית וסיפר: "אני כבר כמעט שנה וחצי בצבא - חתמתי על עוד כמה חודשים כדי להיות גם מפקד. עוד מעט אני חוזר לשיבה וממש אין לי מוטיבציה ללמוד תורה כל היום. אמנם הייתי במסגרת של ההסדר כמעט כל השירות הצבאי, אבל עכשיו בתפקיד וגם קודם לכן פשוט הרגשתי צבוע!"

"בטיירות הכל היה נפלא: תפילות, ברכות, שבתות, לימוד תורה. באימון מתקדם עם העומס של הפקודות והמשימות התחילה ירידה קלה: תפילות יותר מקוצרות, ברכות בחטף או שלפעמים קצת שוכחים, השבתות הפכו להיות בעיקר ארוחות ושינה, הרבה פחות לימוד תורה. בקור, זה התחיל ממש להציק לי: אתה יודע איך זה, בשבת אתה כותב כי אתה חייב למלא יומן מבצעים, אתה מדבר בקשר, עולה לסיוור של שמונה שעות בגזרה, חוזר מת מעייפות. שחרית - מה זה? ! עשרים דקות כולל מוסף וקידוש, מנחה ביחיד, ערבית - יום כן, יום לא - לפעמים בגלל תירוצי של פעילות מבצעית, ולפעמים סתם."

בס"ד

אחרי 3330 שנה

זה קורה שוב!

מקבלים תורה במדבר!!!

הבית היהודי - רוח אחרת

מחזיקים אותכם

לחזק את חז השבועות כאיש אחד

בנה אחד

באווירה הקסומה של המדבר!

איפה?

ה"חאן מרחב עם"

(לינה בהרחבים ממוזגים עם שירותים ומקלחת מסודרים)

כמה? 600 ש"ח

(במחיר ללילה ושירותי חניית חולות)

ש"ח (לכל בלם יחיד באסטרטגיה) - חולות עם ויזטים

מתי? שיש-ראשון

18-20 אדר

ד' - ו' בסיוון

לילות נהדרים

את הקשר האנושי והמאמץ הפנימי של קבלת התורה

סעודות חז' ויצאה לחימר: חברים ודברים שאתם

מי? הרבנים:

אורח משה דובון

יפתח שנינוביל

רפאל כ"ר

וזכות הבית היהודי

תפילות

סעודות

לימוד

רח אברג

הבית היהודי

הבית שלי לעולם

לפרטים:

שרה - 0547678174

יונה - 0587616758

בלבד SMS WHATSUP

newsspirit77@gmail.com

26 > קרוב אליך

לחרי בזהגרים עונשגרי?

פרשת
ברך

המתורה שלי

לך, אמר לו.

השיב האיש: "כשקבלתי את שש השנים הטובות התעצפתי תחלה עם אשתי. גם עכשו אני רוצה להתעצף איתה".

הלך האיש אל אשתו, והיא אמרה לו: "קח את הפנקס של הצדקה ותן אותו לאלהים הנביא. אמר לו – אם מצאתי בך אדם ישר ועושי צדקה יותר מאתנו, תן להם את העשר".

ואלקים ראה את ישרם של בני הזוג ואת מעשי הצדקה שעשו, ואמר לאלהים הנביא: "השאר בידם את העשר, כי אין שומרים לאמינים מהם".

(על פי ילקוט שמעוני, רות, כמז' חמ"ד)

"תן את שש השנים הטובות עכשיו".

"קבלתי", אמר לו העברי, והלך.

כשחזר הביתו רצו אליו ילדיו ואמרו לו: "אבא! ראה מה מצאנו!". הם הראו לו יהלום נוצץ שנתא בחול. סבר האיש את הנהלום וקפל תמונתו הון רב. ברגע אחד נהפך האיש העני לעשיר גדול.

אמרה לו אשתו: "בפסח הזה אנחנו נתן הצדקה ונעזר לעניים, ונרשם בפנקס כל סכום שאנחנו נוטים לצדקה". כך עשו. מדי יום רשמו בפנקס פסח צדקה נתנו.

עבר שש שנים והעברי הופיע לפני האיש. "הגיע הזמן שאפסח בחזרה את מה שנתתי

הוא חזיר את ראשו אל הפתח. "איתה פסח עושה מעשי קסם, ואני עני ואין לי מה לתת לך", אמר.

למחרת חזר אליו העברי ושוב שאל אותו, מתי הוא רוצה לקבל את שש השנים הטובות. אך האיש חזר שוב לעבודתו ולא שם לב לדברי האיש.

כשהעברי בא אליו בפעם השלישית, ענה לו: "איתיג עם אשתי וסור אתו לך תשובה". פשפר לאשתו את הדברים, אמרה לו: "אולי זה אליהו הנביא, שבה בדימות העברי. אמר לו שאנחנו רוצים את שש השנים עכשיו".

למחרת חזר גבר אליו העברי, והאיש אמר לו:

וגע נקפה מפני. קשה היה לו לחוש את הצדקה היבשה, אבל הוא המשיך לגור בכוח את המהרה. עוד קצת יבואו המשקים, וצריך למחרת ולחל, כדי שיהיה מזון למשפחתו העניה.

ומאום שמע סול קורא אליו. הוא הסתובב וראה סוול ערבי שאמר לו: "פשקים החלישו לך לך שש שנים טובות. מתי איתה רוצה איתו, עכשו או פשהרה נקור".

שאלתי אותך מי
אתה ומה אתה
עושה פה!

כרדי

מָה אַתֶּם רֹק רָצִים
סְבִיבוֹ? שְׂלַחְתֶּם אֵין
נוֹשָׁלִים?!

הַעֲפֹה! מְכַל הַבְּמִים שֶׁבִּכְפֹּר אֲתָה בָּא לְכַאֵן?!
אֵין אֲתָה מַעֲזוֹ? כְּלָבִים! לְמַדוּ אוֹתוֹ לִקְחָ!

הַצֵּפֶה! מְכַל הַבְּתִים שֶׁבִּכְפֹּר אֶתָּה בָּא לְכָאן?!

הָהָהָהָהָה
אֲנִי מְבַקֵּה שֶׁיִּיטִי עֲלֻשׁוֹ קוֹצֵת יוֹמֵר
כְּרוּר! הַסְמַנְק מְזָאן מִיָּד! וְשֵׂרָא
אַשְׁמַע מִחֵן שׁוֹם מְרָה!

הנה הנה הנה
אני מקווה שהייתי עלקשו קצת יותר
ברור! הסמלך מכאן מידי! ושלא
אשמע סכר שום מלה!

An illustration of two Doberman Pinschers standing in front of a building. The dog on the left is a grey Doberman with a black collar and a red tag. The dog on the right is a black Doberman with a red collar and a black tag. They are both looking towards the right. The background features a building with red doors and windows, and a green metal structure. There are red, stylized markings on the wall to the right.

הִבְצֵן חֲצוּף! אֲנִי
הָאֲגֵרֹפִים שְׁלִי יִבְהִירוּ לָךְ
אֶת הַמְּשׁוּבָה...

קִבְּצוֹן חֲצוֹף! אוֹלִי
הָאֲגֵרוֹפִים שְׁלִי יִבְהִירוּ לָךְ
אֶת הַתְּשׁוּבָה...

אֶפְשָׁר לְהִתְאַרְחַת
אֲצִלְכֶּם?

הא! מי ביוב קרים כמו קרח.
לבר מתחילים לקפא לך ער
הבגדים! מה יש לך לומר עכשו, הא?!

77777777

אפשר להתארח
אצלכם?

29 קרוב אליך

הרב חיים שלום דייטש

הוא שותף וכולם מקשיבים

התופעה המדהימה של "ג' בעומר הבוער מצדיקה התוועדות" < למה להידבק בצדיק ולא פשוט לדבוק בה? ולמה להתייעץ על תחומי חיים שהצדיק לא מתמחה בהם? < הרמב"ם היה שכלתן אבל היו צריכים להחזיק את הכיסא שלו כשהוא סער בדבקות < הרבי מהוסיאטין כמעט ולא אמר דברי תורה, אבל חסידים וצדיקים התבטלו אליו מאוד < בשנים האחרונות אימצו הליטאים את דרכי החסידות והם דבוקים לרבנים ומתייעצים אתם בכל תחומי החיים >> הדבקות של הצדיק היא תופעה מדבקת ואנחנו ניזונים ממנה, ובסופו של יום הצדיק מגלה לנו שהמפתחות אצלו

איזה רבי הוא מדבר? והוא ענה: "את זה ר' חיים מוולוז'ין מספר על הגאון מוילנא..."

אבל באופן כללי, המושג של דבקות בצדיקים היה קיים רק אצל החסידים. ואם כן, צריך להבין מה העניין של צדיק, של רבי. האם זה בגלל התורה שלו? לא בהכרח. היו אדמו"רים שלא אמרו 'תורות'. למשל, הרבי מהוסיאטין (שהיה כמה שנים בתל אביב) נחשב לרבי מיוחד וצדיק למרות שכמעט ולא אמר דברי תורה. כל הצדיקים של דורו מאוד כיבדו אותו, ומסופר שרבי אהרן מבעלז, שנחשב בעצמו לאדמו"ר קדוש ביותר, היה קורא לו 'רבי'. בכל פעם שהיה הולך לפגוש אותו, היה קודם שופך על עצמו תשעה קבין של מים, להיטהר כמו במקוה. דוד שלי סיפר שהעבודה הרוחנית היחידה שהיו רואים אצל הרבי מהוסיאטין הייתה הנענועים בסוכות. זה היה אורך כשעה – שעה וחצי, ובזמן הזה הוא היה נעשה אדום כמו אש. פעם נכנס גוי לטיש שלו, וכשהוא יצא שאלו אותו 'נו, מה קורה שם?'. הוא אמר: "ראיתי אדם זקן יושב ושותק, וכולם מקשיבים". הגדרה יפה, מקשיבים למה שהוא שותק... לפעמים צריך להיות גוי בשביל לענות כזו תשובה.

עוד מספרים עליו שהוא הזמין פעם ספה חדשה. הביאו לו ספה שמרופדת מצד אחד, אבל בצד השני, הפנימי, לא היה ריפוד כלל. הוא שאל, "מדוע הצד השני אינו מרופד?" ענו לו: "כי את הצד הזה ממילא לא רואים, זה נסתר". והוא הגיב: "אצלנו בפנים זה כמו מבחוץ". אז מובן שעומד כאן אדם חריג שאיננו בהלך המחשבה של אדם רגיל... ובכל זאת הוא כמעט ולא אמר דברי תורה. אז מה הפך אותו לרבי?

למרות שגדלתי בבית חסידי, בצעירותי הלכתי ללמוד, כמו הרבה בחורים חסידיים אחרים, בפוניבז', ישיבת הדגל של העולם הליטאי. אפשר לומר שאני מבין משהו בהלך הרוח שמקבלים בחינוך החסידי וגם בהלך הרוח בחינוך הליטאי... בישיבה, אחד הקטרוגים הגדולים שקטרגו עלי היה – למה אתם הולכים לשאול את הרבי גם בדברים שלא קשורים אליו? שואלים אותו על שידוך, אבל מה הוא יודע על שידוך? שואלים אותו על רפואה – מה הוא יודע על רפואה? ניסיתי להסביר להם, אבל זה לא התקבל אצלם. והנה עניינו רואות שהזמנים השתנו, והיום כולם נוהגים לשאול את הרבנים בכל דבר. והאמת היא שהליטאים אפילו מקפידים בזה יותר מהחסידיים... אבל אז זה היה דבר בלתי מקובל, המושג של אמונת צדיקים היה בעיקר חסידי.

באותו אופן, גם המושג של נסיעה לציוני צדיקים לא היה, אפילו למירון. רק חסידים היו נוסעים בל"ג בעומר. והנה היום נפוצה התופעה שכולם נוסעים לקברי צדיקים. אמנם, גם בימים ההם היו כאלה שנסעו לציון של ר' חיים מוולוז'ין, ואני זוכר שכתלמיד ישיבה היינו הולכים לציון של החזון איש ביום פטירתו. בקושי היה מניין אז, והיום? אני מתאר לעצמי שאין מקום לעמוד שם. אצל הליטאים "דעת תורה" הפכה לעיקר גדול, והאמת היא שגם אצל תלמידי הגר"א היו תופעות דומות. לפני שנים קטרגו כמה מתנגדים לפני הרב מיימון (שהיה שר הדתות וחיבר בין היתר את סדרת הספרים 'שרי המאה') על החסידים, שהם כל הזמן מדברים על הרבי שלהם. הרב הוציא ספר והתחיל להקריא, מבלי לומר את שם הספר. הוא קרא שבחים של תלמיד על רבו – כמה תארי שבח ונפלאות היו שם, התלמיד היה ממש ב'ביטול'. המתנגדים שאלו אותו – על

מצוות אהבת ה' – שהאדם ירגיש שהוא ברייה שפלה ואפלה לגבי הבורא ולכן הוא רוצה לדבוק בו.

דברי חז"ל האלה מוסברים היטב בספר התניא. הוא שואל, מדוע הדבק בתלמידי חכמים דבק בשכינה? ומביא משל על הכן שנוצר ממוח האב, שאפילו "ציפורני רגליו נתהוו מטפה זו ממש על ידי שהייתה תשעה חודשים בכטן האם, וירדה ממדרגה למדרגה להשתנות ולהתהוות ממנה ציפורניים". היום אנחנו יודעים לומר שברנ"א של הציפורן נמצא כל הדנ"א של מוח האב, והם קשורים ביניהם במהותם. מה אפשר לקחת מזה?

השורש של כל עם ישראל, ממש רבינו ועד הפשוטים שבפשוטים, הוא אותו שורש אלוקי. **העובדה שיש הבדלים כה גדולים בעם ישראל היא כמו ההבדלים שבין ציפורניים לראש.** יש להם אותו שורש, רק שאחד נעשה ראש, ואחד נעשה ציפורניים, ועם כל זה עדיין יש קשר חזק ביניהם בגלל המקור המשותף. יש חלק ממוח האב שנעשה מוח הבן, ויש חלק שירד עוד יותר, עד שנהיה לב, ידיים ואפילו ציפורניים. גם החלק הזה מקבל את חיותו ממוח הבן, שעדיין קשור עם מוח האב.

כך, מסביר בעל התניא, הדבק בתלמידי חכמים (הראש) דבק גם במקור, בשורש שלו עצמו, וכך נוצרת דבקות ישירה של היהודי בקדוש ברוך הוא. תפקידו של התלמיד חכם, כלומר של הצדיק-הרבי, אינו להיות גשר בינינו לבין הקדוש ברוך הוא, אלא להביא אותנו למצב שאנחנו עצמנו נדבקים בקדוש ברוך הוא. כל יהודי שייך למהות הזו, אלא שהדבר פשוט אינו מופיע אצלנו בגלוי. תפקידו של הרבי, שאצלו הדבקות כבר בהתגלות, הוא לעזור לך לגלות את הדבקות האישית שלך בקדוש ברוך הוא.

ונסיים בסיפור: כשרבי בונים מפשיסחא רצה להסביר את עניין הנסיעה לרבי, הוא סיפר את הסיפור הידוע על ר' אייזיק מקרקוב שחלם על אוצר שנמצא בפראג. הוא נסע לפראג והחל לחפור שם. בא אליו חייל ואמר לו, "מה אתה עושה?" הוא ענה שהוא חלם חלום שיש אוצר תחת הגשר. אמר לו החייל: "נו אז מה, ואני חלמתי שאצל יהודי אחד, אייזיק מקרקוב, יש אוצר מתחת התנור. נראה לך שאסע עד לשם?" ר' אייזיק מיד חזר לביתו ומצא את האוצר שם. האמת היא שזה סיפור אמיתי, ואפילו ביקרתי בבית הכנסת שהקים ר' אייזיק בכסף זה.

אז מה רוצה ר' בונים מפשיסחא לומר לנו? שתפקידו של הרבי הוא לעזור את היהודי לראות את המהות האמיתית שלו, לגלות לך שהאוצר – כבר נמצא אצלך. לחיים לחיים!

מה שמאפיין רבי אמיתי איננו התורה שהוא מלמד או התפילה שלו. גם לא המצוות שהוא מקיים ולא כמה תלמידים יש לו, למרות שבדרך כלל הוא לומד, מתפלל ומקיים מצוות בקדושה עילאית. מה שהופך אותו לרבי זה הדבקות שלו בקדוש ברוך הוא. רבי אמיתי נמצא בביטול גמור לקדוש ברוך הוא, עד שהכבוד שהוא מקבל לא מזיז לו, משום שמרוב דבקותו הוא יודע שגם הכבוד שייך לקדוש ברוך הוא. **רשב"י, למשל, דיבר הרבה על מעלת עצמו באופן שלא מצאנו כדוגמתו, אפילו בדור התנאים. והוא הרי היה כל כך קדוש ונשגב, ואיך זה יתכן שהוא ידבר על עצמו ככזה 'גאווה'?** אלא שכשהוא דיבר במעלת עצמו, הוא היה כל כך בביטול שהוא בעצם דיבר במעלת הקדוש ברוך הוא, איזו קדושה הוא משרה עלינו ואיזה צדיקים יש לו. רבי שמעון הסתכל מהצד, הוא לא היה בתמונה.

זוהי המדרגה והמהות של רבי. ועצם העובדה שיש לחסידים אפשרות להיות בקשר עם רבי כזה, עוזרת גם להם להידבק בה'. חז"ל אומרים זאת בפירוש. מדוע עוזרת? מפני שאצל הרבי הדבקות היא בהתגלות, הוא הגיע לשיא שאדם מסוגל להגיע אליו. "דבקות בהתגלות" לא אומר שהדברים ייראו כלפי חוץ, אלא שההתגלות קיימת באופן ממשי אצלו. אם יהודי רוצה להרגיש את הדבקות האמיתית, אומרים לו: אם תהיה דבק בתלמיד חכם שהדבקות שלו היא בהתגלות, כל מצווה ולימוד שתעשה אחר כך – יהיה בהם גם כן דבקות בהתגלות. הדבקות ברבי אמורה להתבטא אחר כך בכל מצווה. התפילין שתניח לא יהיו אותן תפילין, יהיה בהן טעם של יותר דבקות.

ידוע שהרמב"ם היה מאוד שכלתן. רואים זאת בכתביו ובחיבוריו. ובכל זאת, נכדו של הרמב"ם העיד שבעת שהיה מניח תפילין, היה צורך להחזיק את הכיסא שלו מרוב רעידות, כי הוא היה מתכווץ מי המצוה ומי המצווה. הוא כל כך הרגיש את הדבקות בקדוש ברוך הוא, עד שההתכוונות שלו השפיעה עליו בצורה גופנית.

ומה קורה אצלנו? גם אנחנו עושים את המצווה, אך לא מרגישים את המצוה. לכל מצווה יש הסברים בפשט, ברמז, בדרוש ובסוד, אבל הנקודה של להרגיש את המצוה בעשיית המצווה היא העיקר. ככל שאתה צדיק יותר גדול, אתה יותר מרגיש את המצווה. **כשהרמב"ם התכווץ בתפילין הוא נפל על הרצפה, וכשאנחנו מתכוונים, לפעמים אנחנו נופלים על התפילין...** הנקודה של הרגשת המצווה היא שהמקבל מרגיש את מקורו באופן ברור, בתכלית הביטול. כך מגדיר הרמב"ם את

פרטים
בעמוד 7

איך של תחברו

יש נך שאלה בעבודת ה' סמס ל-
054-4530951

נפשי בשאלתי

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

איך אדע מתי אני נתקלת
בעוולה ומתי עלי לדון
לכף זכות?

שני כלים מרכזיים אך שונים במהותם מורים את דרכנו. האחד הוא התורה הקדושה על כל הסתעפות הלכותיה, שמורה לנו את דבר ה' בנוגע לשאלות החיים, ובתוכן גם לשאלה מהו צדק ומהי עוולה. וזהו כמובן ההדרכה המרכזית והעיקרית של אדם מיישראל.

יחד עם זאת, כבר אמרו רבותינו "דרך ארץ קדמה לתורה", והמוסר האנושי הטבעי, הנעימות והרצון הטוב צריכים להיות גם הם נר להגליונו. לא מפני שקיבלנו תורה אלוהית נעשינו פחותים במוסר האנושי חלילה, אלא להיפך: אנחנו זוכים לעומק של מוסר כפול ומכופל על ידה. וכמו בכל מצב של ספק בענייני רפואה או פרנסה, גם כאן חשוב להיעזר במומחים, כלומר רבותינו, תלמידי חכמים שבדור, שהם גם צדיקים וישרים בהליכות העולם מעל ומעבר למקובל, לאורם ניסע ונלך.

האם הרשעים יודעים שהם
עושים דברים רעים?

יש ויש. יש רשעים שחושבים שהם עושים טובה וטעות בידם, וזהו כמובן לימוד זכות גדול עליהם. יש רשעים שבמסתרי לבם יודעים שהם מרמים את עצמם ושבעצם כוונות ודון ורשע מכוונות את צעדיהם, אך "לבא לפומא לא גליא" והם חיים בשני עולמות. ויש שרשעותם גלויה ומוצהרת, וכוונותיהם נהירות וברורות להם ולכל סביבתם.

מפנים מסוימות, דווקא עם האחרונים המלחמה היא קלה יותר. כשהרשע גלוי, מתגייסים הכל להילחם בו אף שהוא מאיים ומפחיד. אבל כשהוא סמוי מן העין, צריכים לעבור תהליכי הבחנה והתבוננות לפני שבכלל מזהים במי נלחמים, ועבודה זו לעיתים דורשת מאמצים עדיניים ועמוקים יותר. וכמו שאמר ינאי המלך לאשתו, "אל תתייראי מן הפרושין ולא ממי שאינן פרושין, אלא מן הצבועים שדומים לפרושין; שמעשיהם מעשה זמרי ומבקשים שכר כפינחס".

מה עושים כדי להילחם
בציניות?

המלחמה בציניות צריכה לכלול שני מרכיבים: האחד הוא תמימות, והשני - חכמה. ואף על פי שהם נראים לעיתים כסותרים זה את זה, באמת החכמה החשובה ביותר באה עם תמימות פשוטה. דוגמה לדבר אפשר למצוא בסיפורו הנפלא של רבי נחמן מברסלב על חכם ותם, שם צוחקים האנשים בציניות על התם שהוא יוצר נעליים משולשות, והוא עונה להם מעין כך: "מה לכם לצחוק ממני, הלא אם יסתבר שאתם יותר חכמים ממני זה לא יהיה לכם לכבוד גדול". דווקא בתמימותו הוא חכם יותר מכל הציניקנים שסביבו.

ועוד אומר התם לחכם: "אפשר שאני אבוא על שלך, אבל אתה - קשה שתבוא על שלי". התמימות יכולה להוליד חכמה, אבל חכמה צינית - קשה להוליד ממנה תמימות.

לאורם של מייסדי
החסידות באוקראינה

מקומות
אחרונים

בהדרת הרב
נר ונעמה מנוסי
ובלוי נגן הנשמה ארז לוי

מסע אל
הנשמה

5 ימים מלאים רביעי-ראשון,
כ"ד-כ"ח אייר (9-13/5)

התקשרות
03-9302030
www.hitkashroot.com

עם מיטב המרצים

הרב מרדכי רוטנשטיין, הרב ניר מנוסי,
הרב שניאור אשכנזי, רב' רחל בולטון,
הרב בר'ה קרומבי, הרב אפרים ארנברג,
הרב זלמן נוטיק

למרגלות
הר הכרמל

**סמינר שבועות
במלון ניר עציון
ובמלון שערי ירושלים**

ימים שישי - ראשון, ד'-ו' סיון (18-20/5)

יד שרה מכא פלס

רקע כללי של המחלה
טיפולים מתאימים למחלה
מידע על תרופות ותופעות לוואי
טיפולים אלטרנטיביים
טיפולים חדשניים

דעת

מרכז
מידע
רפואי

עונה על שאלותיך
ומספק מידע רפואי מקצועי ועדכני
על מחלות, תרופות וטיפולים **חינם**

המספר החדש שלנו:
03-9543349
daatri@yadsarah.org.il

המידע באינטרנט נגיש אך לא תמיד מדויק - לשם כך אנחנו כאן
צוות מקצועי עם גישה למידע מקצועי